

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ในรายละเอียดในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
2. วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ ในประเทศไทย
  - 2.1 วิธีสอนแบบธรรมชาติ (Natural Method)
  - 2.2 วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-Translation Method)
  - 2.3 วิธีสอนแบบตรง (Direct Method)
  - 2.4 วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach)
  - 2.5 วิธีสอนแบบเอกเทศภาพ (Individualized Instruction)
  - 2.6 วิธีสอนแบบผสมผสาน (Electic Method)
  - 2.7 วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters)
  - 2.8 วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)
  - 2.9 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Approach)
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
  - 3.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
  - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อกันในด้านต่าง ๆ ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาชั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

การเรียนภาษาต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นภาษาใด จุดมุ่งหมายย่อมเหมือน ๆ กัน โดยทั่วไปแล้วมักจะมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาปัญญาของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่เข้าใจกันได้ในหมูชน นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรม และการดำรงชีวิตของชนชาติเจ้าของภาษานั้นได้อย่างถ่องแท้ขึ้น สามารถใช้ภาษานั้น ๆ เพื่อประโยชน์ในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อในชั้นสูง หรือในต่างประเทศได้ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2535)

การศึกษาภาษาต่างประเทศของไทยมีมาตั้งแต่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนารายณ์มหาราช จากการค้าติดต่อกับชาวต่างชาติ ได้แก่ ชาวโปรตุเกสและฝรั่งเศส ต่อมาในปี พ.ศ.2371 ได้มีคณะมิชชันนารีอเมริกันเข้ามาเผยแพร่คริสต์ศาสนาเป็นครั้งแรกในประเทศไทย และได้นำเอาความรู้ความคิดและวิทยาการใหม่ของชาวตะวันตกเข้ามาเผยแพร่ด้วย ครั้นปี พ.ศ.2404 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงว่าจ้างครูชาวต่างประเทศมาถวายการสอนภาษาอังกฤษแก่พระเจ้าลูกยาเธอ โดยมีครูสตรีชาวอังกฤษ คือ นางแอนนา เลียวโนเวนซ์ (Anna H. Leonowens) และครูชาวอเมริกัน คือ หมอจันดเล (John H. Chandler) (ประนอม สุรัสวดี, 2531) การเรียนการสอนในช่วงนั้นอยู่เพียงงานว่างจำกัด เพราะเป็นการศึกษาในราชสำนัก ผู้เรียนเป็นเชื้อพระวงศ์และบุตรหลานของขุนนางชั้นผู้ใหญ่เท่านั้น (ประวิติครู, 2525) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในเวลานั้นยังไม่มีหลักสูตรที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาที่เป็นลายลักษณ์อักษร จึงใช้แบบเรียนแทนหลักสูตร ต่อมาเมื่อมีพระราชบัญญัติการสอบวิชา พ.ศ.2433 จึงนำแบบเรียนมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการกำหนดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรภาษาอังกฤษของวงการศึกษาไทย และได้ทำการแก้ไขจนใช้หลักสูตรฉบับหนึ่ง ในปี พ.ศ.2438 ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดเกล้าฯให้ตั้งโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ 2 แห่ง โดยโรงเรียนแห่งแรกตั้งขึ้นเป็นกรมมหาดเล็กหลวง มีนาย Francis George เป็นครูผู้สอน และโรงเรียนแห่งที่ 2 ตั้งในพระราชวังนันทอุทยาน มีนาย Samuel G. Mcfraland เป็นครูผู้สอน ต่อมาในปี พ.ศ.2452 รัฐบาลได้กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยให้เรียนร่วมกับวิชาภาษาไทย ภายหลังเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว การเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ได้รับการส่งเสริมมากขึ้น อีกทั้งมีการอนุญาตให้เรียนภาษาจีนได้ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย

ต่อมาในปี พ.ศ.2503 ได้มีการประกาศใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย มีวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาสามัญ โดยให้นักเรียนทุกคนที่อยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับต้องเรียนระยะเวลาที่ใช้หลักสูตรฉบับนี้ยาวนานกว่าหลักสูตรฉบับอื่น ๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2518 กระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเกิดจากการใช้หลักสูตร และมีมติให้ยกเลิกการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเสีย เนื่องจากเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาโดยได้ผลไม่คุ้มค่า (สุวิธ พงษ์ทองเจริญ, 2520) ดังนั้นเมื่อมีการประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 จึงไม่มีวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตร แต่เนื่องจากค่านิยมของผู้ปกครองและผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนเพราะความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดปฏิบัติการต่อต้านจากบุคคลหลายฝ่าย เรียกร้องให้เปิดสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา (ศรวิไล บุญะสิทธิ์, 2524) ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงได้เปลี่ยนนโยบายดังกล่าวเสียใหม่ โดยให้เพิ่มวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรประถมศึกษาและกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้โรงเรียนที่พร้อมเท่านั้นจึงจะทำการสอนภาษาอังกฤษได้ ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาเรื่องคุณภาพของครู แต่ในทางปฏิบัติแล้ว ปีแรกที่ประกาศให้สอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกได้นั้น

มีจำนวนโรงเรียนประมาณ 92% เปิดสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก (คอริส โกลด์, วิทยาลัยศิลป์, สัมภาษณ์)

นับตั้งแต่กระทรวงศึกษาธิการได้ใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน หน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบโดยตรง และมีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาระดับนี้ได้ติดต่อกับประเมินผลการใช้หลักสูตรเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง และได้นำข้อมูลทั้งหมดมาปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรในรายละเอียดตลอดมา ผลสรุปการใช้หลักสูตรพบว่า หลักสูตรดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกันกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมให้มีความรู้ มีคุณธรรม สามารถพึ่งตนเอง และนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต กรมวิชาการซึ่งรับผิดชอบงานด้านพัฒนาหลักสูตร ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จึงได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลง ความต้องการด้านเศรษฐกิจ สังคม ทั้งในปัจจุบันและอนาคต จึงได้จัดทำหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นกระบวนการมากกว่าเนื้อหา โครงสร้างความรู้ของหลักสูตรมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ค่านิยม และการจัดการ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ สามารถคิด และแก้ปัญหา เห็นคุณค่าของการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษา ยังคงแบ่งเป็น 5 กลุ่มประสบการณ์เหมือนเดิม สำหรับกลุ่มประสบการณ์พิเศษได้กำหนดให้เป็นกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน แต่โรงเรียนส่วนใหญ่ก็ยังคงเปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เพราะเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษที่จะช่วยพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไป (กรมวิชาการ, 2532)

กลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) มีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมาย ความมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายได้
2. เนื้อหาวิชา เพื่อพัฒนาทักษะทั้งสี่คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออก ไม่เน้นไวยากรณ์ เนื้อหาจึงอยู่ในรูปของบทสนทนาที่เป็นสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับสังคมปัจจุบันที่มีการติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศ

3. อัตราเวลาเรียน กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง โดยแบ่งเวลาเรียนออกเป็นคาบ คาบละ 20 นาที ให้เรียน 3 คาบ วัน 1 ชั่วโมง และคิดเป็นเวลาเรียนทั้งหมดปีละ 200 ชั่วโมง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2523)

4. วิธีสอน หลักสูตรภาษาอังกฤษฉบับปัจจุบัน เน้นในเรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แนวการสอนที่ใช้คือแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายที่เรียกว่า Communicative Approach

5. สื่อการเรียนการสอน หนังสือแบบเรียนที่นักเรียนใช้ประกอบการเรียน คือ English Is Fun Book I-IV และ Practice Book อุปกรณ์การเรียนที่ใช้เป็นบัตรคำ บัตรภาพ และบัตรตัวอักษร กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำหนังสือคู่มือครูในการสอนที่ใช้กับหนังสือของนักเรียน เป็นหนังสือที่อธิบายจุดประสงค์ของการเรียนและเสนอแนะวิธีสอนอย่างละเอียดเพื่ออำนวยความสะดวกในการสอน

6. การวัดและประเมินผล แบ่งการประเมินผลออกเป็น 2 ประเภท ตามจุดประสงค์ของการประเมิน คือ การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย การประเมินผลก่อนเรียน ระหว่างเรียน และปลายภาคเรียน การประเมินผลการเรียน อีกแบบหนึ่ง คือ การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน ซึ่งประกอบด้วย การประเมินจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ในสมุดประจำวัน (ป.02) ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจุดประสงค์ที่ต้องวัดทั้งหมด 30 จุดประสงค์ ส่วนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ทั้งหมด 36 จุดประสงค์ ส่วนการประเมินผลปลายปี กำหนดให้มีการทดสอบ 2 ประเภท คือ ทั้งภาคปฏิบัติและภาคความรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2526 กระทรวงศึกษาธิการ, 2525) ในส่วนของการสอบภาคปฏิบัตินั้น นับว่าเป็นที่จะต้องมีการสอบอย่างเป็นทางการ แต่จะทำการวัดผลด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การซักถาม การตรวจผลงาน และการทำข้อสอบย่อย (เดือนใจ แก้วโสภาส, 2526) ส่วนในการทดสอบภาคความรู้นั้นข้อสอบจะแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 เป็นการสอบทักษะสัมพันธ์เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมาย มีการใช้ทักษะต่าง ๆ ทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน ส่วนข้อสอบฉบับที่ 2 เป็นการทดสอบความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การรู้ความหมายของคำศัพท์ ตลอดจนการใช้คำนั้น ๆ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีมานานกว่า 100 ปีแล้ว วิธีสอนภาษาอังกฤษในช่วงที่ผ่านมานั้นเมื่ออยู่หลายวิธีด้วยกัน ซึ่งวิธีสอนภาษาอังกฤษบางวิธีใช้มาเป็นเวลานานหลายสิบปี บางวิธีเพิ่งจะแพร่หลายเข้ามาในประเทศไทย เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา การใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปตามทฤษฎีและความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย เพื่อให้การเรียนการสอนในประเทศไทยประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมาย ผู้วิจัยจะบอกกล่าวถึงวิธีสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเฉพาะวิธีสอนที่เคยใช้กันแพร่หลาย หรือเป็นที่รู้จักกันดีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนี้

วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ ในประเทศไทย

1. วิธีสอนแบบธรรมชาติ (Natural Method)

วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบธรรมชาตินี้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนหอบปะ คลุกคลีกับเจ้าของภาษาโดยตรง โดยใช้วิธีพูดเป็นหลัก ผู้สอนจะเน้นเรื่องคำศัพท์มากโดยถือว่าการเรียนภาษานั้น คือ การเรียนคำศัพท์ ถ้านักเรียนรู้จักคำศัพท์มากก็ถือว่านักเรียนผู้นั้นรู้ภาษาได้ ส่วนการเรียนไวยากรณ์นั้นเป็นการจำกัดความและกฎเกณฑ์ เนื้อเรื่องที่สอนจะนำมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นเป็นเกณฑ์ เช่น วันนี้อากาศชมูกหิมัว ฝนกำลังจะตก ครูก็มักจะพูดคุยกับนักเรียนเรื่องฝน หรืออาจจะเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนในขณะนั้น การสอนด้วยวิธีนี้ ถ้าครูมีความสามารถ นักเรียนก็จะเรียนภาษาหมดได้เร็ว

ข้อดีของวิธีสอนแบบธรรมชาติ

1. ผู้เรียนได้คลุกคลีกับเจ้าของภาษาซึ่งมีส่วนในการส่งเสริมด้านการพูด
2. ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้

ข้อเสียของวิธีสอนแบบธรรมชาติ

1. เป็นวิธีสอนที่ต้องลงทุนมาก เพราะต้องใช้ครูที่เป็นเจ้าของภาษาที่แท้จริงมาทำการสอนภาษา การสอนจึงจะได้ผลดี
2. ครูมักจะเป็นผู้พูดเสียเองเป็นส่วนมาก ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกและเมื่อมีการฝึกพูดจริง อาจพูดเป็นไวยากรณ์ เพราะครูผู้สอนจะถือหลักว่าพูดอย่างไรให้เข้าใจได้เท่านั้น ไม่ต้องถูกต้องทั้งหมดก็ใช้ได้

3. เนื่องจากการสอนไม่ได้เน้นโครงสร้างของภาษา ไม่มีการคัดเลือก รูปแบบประโยคมาสอนตามลำดับ และไม่มีการย้ำรูปแบบประโยครูปแบบใดรูปแบบหนึ่งในการฝึก นักเรียนจึงไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525)

2. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-Translation Method)

วิธีสอนแบบนี้เป็นวิธีสอนแบบเก่าแก่ที่สุด ซึ่งมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยที่ชาว ยุโรปเรียนภาษาลาตินและกรีก (อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันต์, 2527) เป็นวิธีสอนภาษาอังกฤษ ที่ใช้อยู่ในประเทศไทยนานที่สุด นับตั้งแต่เริ่มมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นต้นมา แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าใครเป็นผู้ริเริ่มใช้วิธีสอนแบบนี้ ซึ่งต่อมาได้มีผู้นำเอา วิธีสอนนี้มาใช้สอนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอังกฤษ การสอนตามวิธีนี้มาจากแนว ความคิดที่ว่าภาษาที่กฎเกณฑ์ มีระบบระเบียบ คนจะใช้ภาษาได้ต้องเข้าใจภาษาได้ถูกต้อง เข้าใจกฎเกณฑ์และระเบียบในภาษานั้น ๆ ถ้าครูสามารถทำให้นักเรียนได้รู้กฎเกณฑ์และ คำศัพท์แล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถรู้ความหมายของข้อความนั้น ๆ ได้ ดังนั้นการสอนด้วยวิธีนี้ จึงเน้นเรื่องกฎเกณฑ์การใช้ภาษา และใช้วิธีการแปลเป็นหลัก (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525) โดยถือว่าภาษาประกอบด้วยคำเป็นจำนวนมากที่มีความหมายตรงกับคำในภาษาอื่น

ทิพวัลย์ มาแสง (2532) กล่าวถึงข้อดีและข้อเสียของวิธีสอนแบบไวยากรณ์ และแปลไว้ดังนี้

ข้อดีของวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล

1. ใช้ทดสอบความเข้าใจเรื่องที่เรียนไปแล้ว
2. เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาในระยะเริ่มแรกซึ่งยังไม่รู้จักระบบเสียง

โครงสร้าง และความหมาย

ข้อเสียของวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล

1. นักเรียนไม่ได้เรียนตามธรรมชาติของภาษา ไม่มีโอกาสฝึกพูด ดังนั้น นักเรียนจะพูดไม่ได้ ถ้าพูดได้ก็ไม่คล่อง
2. การอ่านจะต้องอ่านเป็นภาษาอังกฤษและแปลเป็นภาษาไทยก่อน จะไม่ เข้าใจในทันที

3. การสอนศัพท์ จะสอนด้วยการแปลและในการสอนศัพท์แต่ละครั้งมีเป็นจำนวนมากนักเรียนนำไปใช้จริงในการแต่งประโยคไม่ได้

4. การสอนไวยากรณ์ นักเรียนไม่สามารถสร้างประโยคเองได้ เพราะนักเรียนเรียนด้วยการแปล

5. การสอนเขียน นักเรียนจะไม่มีคำแนะนำในการแต่งประโยค การเรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง เพราะต้องแปลเป็นภาษาไทยก่อนซึ่งการแปลเป็นภาษาไทยก่อนจะทำให้การเรียงคำในประโยคไม่ถูกต้อง เพราะลักษณะโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษในรูปประโยคแตกต่างกัน

3. วิธีสอนแบบตรง (Direct Method)

ในช่วงปี ค.ศ.1850-1990 การสอนภาษาต่างประเทศในยุโรปได้มีการปรับปรุงวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล เพื่อให้การสอนภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น วิธีสอนแบบตรงเป็นวิธีสอนที่นำใช้ภาษาของนักเรียนและครูจะพูดภาษาต่างประเทศตลอดเวลา โดยใช้สิ่งแวดล้อมมาใกล้ตัวเป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้ความหมาย เช่น อุปกรณ์ ของจริง การแสดงท่าทาง การแสดงละคร การสาธิต การสอนแบบนี้ไม่เน้นการจำกฎเกณฑ์เลย แต่มุ่งด้านการฟัง การออกเสียง และการพูดเป็นสำคัญ (คิด พงศทัต และศิธา แสงธนู, 2516) นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนด้านการฟัง เสียงแบบ และพูด จนกระทั่งมีความสามารถที่จะใช้ประโยคต่าง ๆ ได้โดยอัตโนมัติ ซึ่ง สุวีโร พงษ์ทองเจริญ (2525) ได้กล่าวถึงการสอนแบบตรงว่า

การสอนวิธีนี้มุ่งให้นักเรียนพูดอย่างเดียว แต่ไม่ได้ระมัดระวังในเรื่องโครงสร้างของประโยค การดำเนินการสอนต้องเป็นไปตามลำดับความยากง่าย ... ครูที่ใช้วิธีสอนแบบนี้มักไม่สอนไวยากรณ์ เพราะคิดว่าการเรียนไวยากรณ์ไม่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษได้ผล ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น จะเรียนได้สำเร็จและง่ายเข้า ถ้าผู้เรียนได้เข้าใจในเรื่องโครงสร้างของภาษาที่ตนเรียน

ข้อดีของวิธีสอนแบบตรง

1. นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูด
2. ครูผู้สอนใช้กิริยาท่าทางและอุปกรณ์การสอน ตลอดจนสื่อต่าง ๆ เข้าช่วย ซึ่งจะทำให้นักเรียนกระตือรือร้นและบทเรียนไม่น่าเบื่อ
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

ข้อเสียของวิธีสอนแบบตรง

1. มุ่งแต่การพูดเพียงกลุ่มเดียว
2. จะต้องใช้ครูที่พูดภาษาต่างประเทศได้คล่อง ซึ่งหาได้ค่อนข้างยาก
3. ไม่คำนึงถึงไวยากรณ์และโครงสร้างทางภาษา
4. เสียเวลามากเกินไปในการสอนศัพท์โดยเฉพาะศัพท์ที่เป็นนามธรรม (Abstract) เพราะไม่ใช้ภาษาไทยเลย ซึ่งเป็นการยากสำหรับผู้สอนที่จะใช้สื่อช่วยในการอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายที่ถูกต้องได้ และผู้เรียนอาจจะได้รับความหมายที่ไม่ตรงนัก
5. ให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ เอง ซึ่งผิดพลาดได้
6. จะต้องใช้สอนกับนักเรียนที่มีจำนวนไม่มากจนเกินไปและมีเวลาฝึกจึงจะได้ผล

4. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach)

สุวัธ พงษ์ทองเจริญ (2525) กล่าวถึงวิธีสอนแบบฟัง-พูดว่า เป็นวิธีสอนที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานทางทฤษฎีว่า ภาษาทุกภาษานในโลกย่อมมีระบบ เสียง โครงสร้าง (ไวยากรณ์) และความหมายเป็นของตนเองโดยเฉพาะ

วิธีสอนแบบนี้มีชื่อเรียกหลายชื่อ ได้แก่ Oral Lingual Method และ Oral Linguistic Method ต่อมา บรูคส์ (Brooks, 1964) จึงเสนอศัพท์ใหม่ให้กับวิธีสอนภาษานี้ว่า Audio Lingual วิธีสอนแบบฟัง-พูดเริ่มขึ้นในระยะแรกของสงครามโลกครั้งที่ 3 จากความจำเป็นที่ทหารจะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างเร่งด่วน เพื่อให้เข้าใจและพูดภาษาของเจ้าของภาษาของท้องถิ่นได้โดยใช้สำเนียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด การสอนภาษาต่างประเทศด้วยวิธีสอนแบบนี้ ถือว่าเป็นการสอนที่ใช้เป็นรากฐานที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งนำไปสู่ความสามารถในด้านกาอ่านและการเขียน และการ

เรียนภาษาต่างประเทศจะง่ายขึ้นอย่างมากเมื่อให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาพูดก่อน (กานดา ฅกลาง, 2515)

ข้อดีของวิธีสอนแบบฟัง-พูด

1. สอนตามหลักธรรมชาติของการเรียนภาษา
2. ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจภาษาได้เร็ว เป็นการประหยัดเวลา
3. การสอนจะช่วยให้นักเรียนพอใจและสนุกสนาน เพราะนักเรียนจะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดเวลา ทำให้บทเรียนไม่น่าเบื่อ
4. นักเรียนมีความมั่นใจว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้อง
5. บทเรียนเริ่มจากเรื่องง่ายไปหาเรื่องยาก ทำให้นักเรียนเรียนอย่างสบายใจ
6. นักเรียนมองเห็นผลที่จะได้รับปลายทางว่า เมื่อเรียนไปแล้วสามารถนำเอาไปพูด อ่านหนังสืออังกฤษรู้เรื่อง และเขียนได้

ข้อเสียของวิธีสอนแบบฟัง-พูด

1. การสอนเน้นที่การแสดงออกเพียงอย่างเดียว ไม่เน้นในด้านการเรียนรู้ความหมายเป็นอันดับแรก
2. นักเรียนไม่สามารถสร้างประโยคได้ เพราะนักเรียนเรียนโดยวิธีเลียนแบบเป็นส่วนใหญ่ ความรู้ความสามารถจึงอยู่ในลักษณะที่จำกัด
3. ครูจะต้องเตรียมการสอนอย่างละเอียดและอุปกรณ์ประกอบการสอนค่อนข้างใช้มาก (สุวีร พงษ์ทองเจริญ, 2525)

5. **วิธีสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction)**

วิธีสอนแบบเอกัตภาพ ได้เริ่มแพร่หลายมาตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา เป็นการสอนที่จัดขึ้นเพื่อสนองความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน ซึ่งถือว่าทุกคนมีความสามารถไม่เท่ากัน

ส่วนการจัดการเรียนการสอนแบบเอกัตภาพนั้น อุไรวรรณ ศุภงคาร์นันต์ (2527) กล่าวว่า ทั้งผู้สอนและผู้เรียน อาจจะมีจุดมุ่งหมายของการสอนและดำเนินการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น โดยผู้สอนเป็นผู้แนะนำและใช้กิจกรรมเป็นศูนย์

การเรียนที่มีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพของตนเอง

ข้อดีของวิธีสอนแบบเอกเทศภาพ

1. ใช้แก้ปัญหานักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ที่ต่างกันได้
2. นักเรียนจะได้รับการฝึกภาษาอย่างทั่วถึงกัน เพราะแต่ละกลุ่มเป็นกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกไม่มากนัก
3. นักเรียนที่เรียนอ่อนน่าไม่รู้จักเป็นบ่นค้อยานการเรียน เพราะได้เรียนตามความสามารถของตนเองและเป็นการแข่งขันกับตนเองมากกว่า
4. นักเรียนที่เรียนเก่งจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการที่จะต้องรอนักเรียนที่เรียนช้า เพราะมีโอกาสที่จะเลือกกิจกรรมได้หลายประเภท ตามความสนใจของแต่ละคน
5. เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการให้และการรับ รู้จักช่วยเหลือเพื่อนร่วมชั้น เป็นการฝึกนิสัยในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข

ข้อเสียของวิธีสอนแบบเอกเทศภาพ

1. ถ้ามีนักเรียนหลายคนในห้องเรียน จะต้องอาศัยครูหลายคนจึงจะดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง
2. จะต้องอบรมให้นักเรียนมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง มีระเบียบวินัยและนักเรียนจะต้องทำงานได้เองตามลำพังโดยไม่มีครูบังคับ

6. วิธีสอนแบบผสมผสาน (Electic Method)

การสอนภาษาต่างประเทศ มีแนวโน้มที่จะใช้วิธีสอนแบบผสมผสานมากขึ้น เพราะวิธีสอนแบบนี้เป็นการเลือกใช้ข้อดีของวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาผสมผสานกันการสอนของครูคนหนึ่งอาจจะใช้หลาย ๆ แบบ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน สภาพห้องเรียน จุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชา ผู้ที่จะใช้วิธีสอนแบบนี้จนบรรลุผลสำเร็จนั้น จะต้องเป็นผู้ที่รอบรู้ในวิธีสอนแบบต่าง ๆ เป็นอย่างดี และสามารถเลือกวิธีสอนมาใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน (หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา, 2522)

ข้อดีของการสอนแบบผสมผสาน

1. สามารถเลือกวิธีสอนมาใช้สอนได้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน

2. การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้

ข้อเสียของการสอนแบบผสมผสาน

ครูผู้สอนบางคนไม่มีความรอบรู้ในวิธีสอนแบบต่าง ๆ อย่างเพียงพอ ทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุจุดมุ่งหมายเท่าที่ควร

7. วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters)

จุดมุ่งหมายของการสอนแบบนี้ เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากความหมายของภาษา ก่อนที่จะเรียนรู้ถึงองค์ประกอบย่อยทางภาษา การสอนจะเริ่มต้นจากทักษะการอ่าน เมื่อฟังเรื่องที่ครูอ่านแล้ว นักเรียนจะต้องเล่าเรื่องย้อนกลับ ลำดับเรื่องใหม่ สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ จากนั้นนักเรียนช่วยกันเขียนเรื่อง ทำหนังสือเล่มใหญ่ เล่นเกมและทำกิจกรรมเสริมทางภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2532) กล่าวว่า หลักการและแนวทฤษฎีของวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีพื้นฐานมาจากแนวทฤษฎีการสอนภาษาจากหลาย ๆ ทฤษฎีด้วยกัน ซึ่งประกอบด้วยแนวทฤษฎีทางภาษาหลัก ๆ 3 ทฤษฎีด้วยกัน คือ

ก. ทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (Communicative Approach) แนวทฤษฎีการสอนแบบนี้จะเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจารย์คิดแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม การสอนตามแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์อันการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกริक्तแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามธรรมชาติได้ เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้ผู้เรียน เรียนเพียงเพื่อเข้าในระบบเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางภาษา ในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

เพื่อให้การฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือ แนะนำและแก้ไข การใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่นักเรียน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อร่วมกันอ่าน เขียน และโต้ตอบกันโดยใช้การฟังและการพูด

ข. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ทฤษฎีการสอนแบบนี้ จะเน้นการใช้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจ ได้แก่ ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการทำให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจ ได้แก่ นักเรียนนั้น จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดของภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งอาจจัดลำดับการสอนได้ ส่วนการใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น ได้แก่ วัตถุต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเคยพบ และเคยช้อยู่ในชีวิตประจำวันจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว แต่การที่เราจะนำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนได้เห็นคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้นการใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพต่าง ๆ ก็อาจช่วยให้นักเรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี เพราะผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่เคยเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอดจะง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เข้าใจมาแล้ว การพัฒนาการฟังและการพูดก็ย่อมจะง่ายและเป็นที่ยอมรับได้มากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้พบสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษรที่เขียนขึ้นโดยมีความหมายตามที่เคยฟัง เคยพูดมาก่อน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดก็จะชัดเจนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการที่จะเป็นกระบวนการสำคัญในการถ่ายโยงการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตามการรับรู้ภาษาของมนุษย์ทั่วไป

ค. ทฤษฎีการสอนอ่าน ซึ่งยึดหลักทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) โดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์เป็นสำคัญ

การอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด (Smith, 1971; Goodman, 1973) วิธีการสอนและเทคนิคการสอนที่จะใช้ในการสอนอ่านจึงจำเป็นต้องพิจารณาหลักการและทฤษฎีดังกล่าว เพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปโดยธรรมชาติ ซึ่งนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาไม่ได้มองการอ่าน

เพียงแต่การแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจลักษณะหรือตัวอักษรเท่านั้น แต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้จากการอ่าน การถ่ายโยง ความคิดรวบยอด รวมทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ อันได้แก่ ความสนใจ ประสบการณ์เดิม และการระลึกได้จากสิ่งที่อ่านไปแล้ว

ด้วยหลักการและทฤษฎีทั้ง 3 ประการดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นการพัฒนาภาษาในบริบทที่เป็นไปตามการรับรู้โดยธรรมชาติ โดยการพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา

ข้อดีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ผู้เรียนจะรักการอ่านมากขึ้น เพราะได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการอ่านก่อนทักษะอื่น ๆ
2. ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ
3. เป็นการฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานมีการวางแผนร่วมกัน และฝึกการใช้ประชาธิปไตยในกลุ่ม

ข้อเสียของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ใช้เวลาในการสอนแต่ละชั้นตอนค่อนข้างมาก
2. ครูจะต้องเสียสละเวลาในการทำอุปกรณ์ และใช้อุปกรณ์จำนวนมาก

8. แนวการสอนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach)

ในการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาใช้หลายวิธี ดังที่ แรมสมว อยู่สตาพร (2535) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงจุดเน้นและวิธีการสอนอยู่เนือง ๆ อันสืบเนื่องมาจากทฤษฎีและความคิดเห็นทางด้านภาษาศาสตร์ ในปัจจุบันทฤษฎีและแนวความคิดทางด้านสังคมภาษาศาสตร์กำลังมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษา กล่าวคือ มีความเชื่อว่าการเรียนเกี่ยวกับตัวภาษาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้ จะต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นที่นอกเหนือไปจากภาษามาช่วย คือ องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural Aspects) ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เน้นการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแนวการสอนนี้มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำ

ความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม และยังให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางไวยากรณ์อยู่ แต่รูปแบบไวยากรณ์ที่สอนนั้นแตกต่างไปจากเดิม คือ เป็นรูปแบบไวยากรณ์ที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพของสังคม โดยมีเป้าหมายหลักคือ การปลูกฝังและส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กันสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง

ความหมายของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์หลายท่านให้ความหมายของการสอนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรเป็นอย่างไร ขอประมวลคำอธิบายบางส่วนมาไว้ดังนี้

หน่วยศึกษานิเทศ กรมสามัญศึกษา (2522) ได้รับความหมายของแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนภาษาเพื่อใช้ความมุ่งหมายว่าจุดหมายปลายทางเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ด้านไวยากรณ์ยังมีความสำคัญอยู่ แต่เป็นการเรียนเพื่อนำมาใช้ในการสื่อสารในแต่ละสถานการณ์

สลิมบีนี (Slimbene, 1983) ให้ความหมายว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางไวยากรณ์ แต่เป็นรูปแบบไวยากรณ์ที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

สตีวิก (Stevick, 1976) ให้ความหมายว่าการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพที่สุด ก็คือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการพูดคุยกันในเรื่องที่ตนสนใจหรือนักเรียนกำหนดเอา

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1982) ให้ความหมายว่า การสอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงความเหมาะสมและการยอมรับในการใช้ และสถานการณ์ทางสังคมที่ใช้ภาษานั้นอยู่

มอรวี (Morrow, 1981) ให้ความหมายว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ว่า ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาไปเพื่ออะไร เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมด ให้ความสำคัญที่เนื้อความที่จะสื่อสาร ผู้เรียนเป็นผู้ที่ใช้ภาษามากที่สุด และไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอ

กล่าวโดยสรุปความหมายของการสอนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นการสอนที่มีจุดประสงค์ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อความหมายกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ความสำเร็จงานการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การที่สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์

แนวคิดพื้นฐาน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ได้กล่าวว่า มีผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรจะต้องสอนสิ่งต่อไปนี้

1. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) อันได้แก่ การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะการฟัง จะต้องเริ่มจากสามารถจําแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ ในด้านทักษะการพูด จะต้องออกเสียงได้ถูกต้องและสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอจะเข้าใจได้ ในด้านทักษะการอ่าน จะต้องรู้จักกลไกของการอ่าน และสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ในด้านทักษะการเขียน จะต้องรู้จักกลไกของการเขียน คือการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนเรียงประโยค ตลอดจนการเขียนข้อเขียนในลักษณะต่าง ๆ ได้
2. ความสามารถทางสังคมศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถใช้ภาษาให้เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับบุพบทของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับ

สถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในคำพูดและไม่ใช้คำพูด เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือไม่ออกในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในรอบสิบกว่าปีที่ผ่านมา แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปจากการใช้กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ การฝึกกระสวนประโยค และเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษามาเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงดังที่กล่าวมา ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ผู้พูดมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้สอนมีหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษา โดยใช้สถานการณ์เข้าช่วย ซึ่งจะต้องคำนึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจมีความถูกต้องเหมาะสมเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชีวิตความเป็นอยู่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ดังที่เคยปฏิบัติมา (Scott อ้างถึงงาน Johnson and Morrow, 1981) สรุปว่าการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีแนวคิด คือ ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เป้าหมายในการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ส่วนหัวใจในการสอนคือการใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นสื่อในการสอน

การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีหลักการคือ

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เนื้อหาที่ใช้มีพอสมควรเท่าที่ใช้งานชีวิตประจำวัน
3. การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึก และถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน
4. การสอนยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ชี้แนะส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทางภาษา

การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดประสงค์ในการสอนมุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทักษะการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา มุ่งให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน คือ ทักษะเบื้องต้นของการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร เน้นทักษะการฟัง พูด อย่างได้ผลจริงจึง เน้นงานในการเรียนการสอนจึงเป็นการปฏิบัติด้วยตัวของนักเรียนเอง คือได้ฝึกพูดและฟังในกลุ่มย่อยมากกว่าฝึกพร้อม ๆ กันในทั้งชั้นเรียน ส่วนทักษะในการอ่านและเขียนก็จะมีการเรียนการสอนอย่างมีสัมพันธ์กันกับการพูดและการฟังมากกว่าจะสอนแยกเฉพาะส่วน

2. ความรู้ความเข้าใจ มุ่งให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับกาลเทศะและสภาพเหตุการณ์ แนวทางการสอนจึงเน้นที่การสนทนา หรือสร้างสถานการณ์จำลองให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษามากกว่าการท่องจำหลักเกณฑ์ทางภาษา

3. เจตคติ มุ่งให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีและถูกต้องต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเห็นความสำคัญและคิดแน่วคิดว่า ภาษาเป็นเครื่องสื่อความหมาย เป็นวิถีทางความเข้าใจระหว่างคนที่ต่างชาติต่างภาษากัน แนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นระดับแรกของการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งต้องประกอบกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ สืบด้วยตนเองหรือจากกลุ่มย่อยที่ไม่ใช่เป็นการบังคับให้ต้องเรียนรู้

จุดประสงค์ดังกล่าวจึงตรงกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียนในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย
3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ อันเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เห็นแนวทางการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

ในการเรียนการสอนมุ่งให้นักเรียนมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ได้ตามวัยและศักยภาพ การทำสื่อและกระบวนการสอนจึงเน้นทักษะสัมพันธ์ โรงเรียนมีหน้าที่จัดทำหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่นแต่ละแห่ง (กรมวิชาการ, 2533)

หลักสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรในระดับชั้น

ประถมศึกษา มีดังนี้

1. เสนอการเรียนในลักษณะบทสนทนาสั้น ๆ ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อสร้างความสนใจ
2. ผูกการสนทนาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ผูกการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามสถานการณ์
3. ใช้แบบฝึกหัด ผูกเกี่ยวกับคำศัพท์และการใช้ภาษา พร้อมกับฝึกหัดแสดงท่าทางประกอบ เพื่อทำให้ปัญหาการเรียนในการใช้ภาษานั้นดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น (กรมวิชาการ, 2533)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2531) ได้เสนอหลักสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ไว้ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้นั้นคือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ทักษะการอ่าน เมื่อได้เรียนหรือฝึกไปแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือในทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น
2. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลาย ๆ ทักษะรวมกันไป ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง การสอนในลักษณะบูรณาการจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี
3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะที่เหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาส

เลือกใช้วัดความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของ
 สำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรม
 การใช้ภาษาคงแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะ
 เป็นไปได้ เช่น กิจกรรมที่เป็นงานคู่ งานกลุ่ม เกม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ
 เป็นต้น

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนภาษาเพื่อ
 การสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษา ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาด
 ของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น ควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่ว
 การใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่สื่อความหมายได้
 จากหลักการของการสอนภาษาที่กล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอน
 ภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use)
 ตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ และแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้
 ภาษา (Fluency) แต่ก็มีได้ละเอียดเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy) การเรียน
 การสอนในแนวนี้จึงเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้
 มากที่สุด โดยฝึกในลักษณะทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) หรือทักษะรวม โดย
 ผู้สอนเป็นผู้นำกิจกรรมมาให้ผู้เรียนฝึก เช่น สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนากันเอง ให้
 ผู้เรียนมีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกัน ในหลายลักษณะ เช่น เป็นคู่ เป็นกลุ่ม กลุ่มย่อยและ
 กลุ่มใหญ่ ผู้สอนอาจจะประเมินผลผู้เรียนโดยดูจากการแสดงออก การมีส่วนร่วมในกิจกรรม
 ต่าง ๆ และอาจจะประเมินผลอย่างเป็นทางการด้วยการเขียนได้ด้วย

การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร จะประสบผลสำเร็จ
 มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนซึ่งใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด ครูผู้สอนจึงควรมีความ
 สามารถ ดังที่ ฟินอคเชียโร และบอนโนม (Finocchiaro and Bonomo, 1973)
 เสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ควรวางแผนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่นักเรียน
2. ควรวางแผนในการจัดสถานการณ์ รวมทั้งอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียน
 เข้าใจความหมายของเรื่องที่นำเสนอใหม่

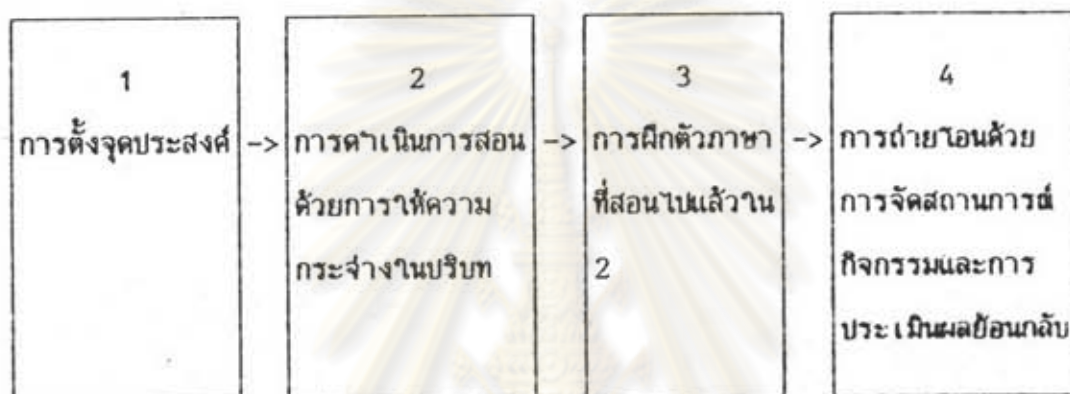
3. ควรจัดบทเรียนแต่ละบท ให้มีทั้งการฝึกเพื่อให้เป็นนิสัย และการฝึกให้ใช้ภาษาอย่างมีความหมาย โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
4. ควรใช้ภาษาของนักเรียนให้น้อยที่สุด แต่อาจใช้ภาษาของนักเรียนเมื่อเห็นว่า จะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อมูลที่สำคัญบางประการได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
5. ควรหาวิธีการให้นักเรียนได้ฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม และฝึกเป็นรายบุคคล
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกเป็นคู่บ้าง
7. ควรจัดเตรียมการฝึก บทสนทนา ตลอดจนบทความต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนมีหลายลักษณะ ซึ่งจะช่วยให้เสริมเนื้อหาบทเรียนและช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร
8. ควรมีความคล่องตัวในการใช้เครื่องบันทึกเสียง และสามารถนำการฝึกในห้องปฏิบัติการมาประสานกับการจัดกิจกรรมในห้องเรียนได้
9. ควรจะรู้ว่าจะใช้กิจกรรมการอ่านและกิจกรรมการเขียนเมื่อใด
10. ควรจัดเตรียมบทเรียนสำหรับการฝึกอ่าน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนทั้งความรู้และประสบการณ์
11. กิจกรรมการเขียนที่ครูจะจัดให้กับนักเรียน ควรมีส่วนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยให้เพียงอย่างอิสระ
12. ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทั้งจากบทสนทนา และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ
13. ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในชาติและภาคภูมิใจในตัวเอง ขณะที่เรียนรู้อาษาเรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
14. ควรเลือกใช้วัสดุทัศนอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและข้อเท็จจริงด้านวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ
15. ควรจัดให้มีการประเมินผล เพื่อให้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนและประสิทธิภาพในการสอนของครู แล้วจัดซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล

ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 4

ขั้นตอน คือ (Scott ใน Johnson and Morrow, 1981)

- (1) การตั้งจุดประสงค์ (Setting Objective)
- (2) การดำเนินการสอน (Presentation)
- (3) การฝึก (Practice)
- (4) การถ่ายโอน (Transfer)

ขั้นที่ 1 บอกจุดประสงค์ (Setting Objective) อาจตั้งจุดประสงค์
ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective)
ในการสอนทักษะเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการสื่อความหมายทางภาษาต้องเหมาะสม
เช่น ผู้สอนอาจตั้งจุดประสงค์ปลายทางว่า ให้ผู้เรียนตามทิศทางใบที่ทำการบรรยายได้อย่าง
ถูกต้องเหมาะสม เป็นต้น และตั้งจุดประสงค์นำทางให้รู้ความหมายของคำศัพท์และใช้
โครงสร้างใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนาได้ ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม

ขั้นที่ 2 ดำเนินการสอน (Presentation) ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจ
ความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจน โดยการทำความเข้าใจความกระจำงานบริบท (Contextuali-
sation) ซึ่งการทำความเข้าใจความกระจำงานบริบทในการสอนเพื่อการสื่อสารนี้แตกต่างไปจาก
แนวการสอนที่เน้นโครงสร้าง กล่าวคือ วิธีสอนเพื่อการสื่อความหมายทางภาษา ผู้สอนจะชี้
ให้เห็นว่าประโยคนี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดเมื่อไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร เป็น
พิธีการหรือไม่ ถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

ขั้นที่ 3 ฝึกใช้ภาษา (Practice) เป็นการฝึกเกี่ยวกับตัวภาษา โดยการสร้างสถานการณ์ทำให้เหมือนจริง ผู้สอนอาจจะช่วยเหลือ แนะนำให้ผู้เรียนจับคู่หรือกลุ่ม โดยผู้สอนทำเป็นแบบคู่กับนักเรียนก่อนแล้วให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในภายหลังการฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจจริง ๆ ว่าใครจะเป็นผู้ใช้ประโยคเหล่านี้กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และอย่างไร ในการฝึกตัวภาษาในขั้นนี้ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนพูดตามทั้งสั้น หรือเป็นรายบุคคล จับคู่ หรือเป็นกลุ่มใหญ่ โดยผลัดกันถาม-ตอบแสดงความคิดเห็นผู้สอนจะเป็นคนตรวจและแก้ไขให้ผู้เรียนทันทีเมื่อมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้น

ขั้นที่ 4 ถ่ายโอนความรู้ (Transfer) เป็นการเลือกการฝึกการใช้ภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มอาจปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ซึ่งกันและกัน โดยการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างเสรี และใช้ภาษาในช่วงเวลาที่นานขึ้นกว่าเดิม โดยการสอนบทบาทสมมติหรือเล่นเกมต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่ หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนในห้องเรียนออกไปใช้สถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนได้ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2530)

กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายหลักของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษานั้นก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม และใช้ภาษาที่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคม การเลือกกิจกรรมจึงต้องขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ และเนื้อหาของบทเรียนเป็นสำคัญ สำหรับกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการพัฒนาทักษะต่าง ๆ และความสามารถของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีดังนี้

การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

ซี บี พอลสตัน และคณะ (C.B. Paulston and Others, 1976) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการฝึกทักษะการฟังสรุปได้ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง
2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้

3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายไว้ หลังจากการฟังแล้ว

4. ผู้สอนให้คำติชมในงานของนักเรียน

แมรี ฟินอคเชียโร และคริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Mary Finocchiaro and Christopher Brumfit, 1983) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

1. ให้นำคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู เช่น การถามคำถาม การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
2. ให้นำฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้นำผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่าง ๆ
4. ให้นำฟังคำบรรยายจากบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทปฟังเพลง หรือปรากฏต่าง ๆ
5. ให้นำดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษ หรือจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
6. ให้นำสัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้นำเข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา หรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ
8. ให้นำเล่นเกมภาษาอังกฤษ

การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2533) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำงานอาชีพ มักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด การพูดต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับเสียง สัทท์ โครงสร้าง และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นทักษะที่ต้องคำนึงถึงความคิดที่ต้องการแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจ ตลอดจนการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสม ทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึก ต้องมีแรงจูงใจ และความถนัดของผู้เรียน

ขั้นตอนในการสอนทักษะการพูด

โรเจอร์ สกอต (Roger Scott, 1980) เสนอไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. บอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนจะบอกให้นักเรียนรู้อะไรถึงสิ่งที่จะเรียน
2. การสอนเนื้อหา ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ผู้พูดเป็นใคร ผู้พูดจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูด
3. การฝึกและการถ่ายโอน เป็นการพูดพร้อม ๆ กันหรือทีละคน หรือจับคู่กันฝึกในรูปแบบต่าง ๆ

กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

1. ให้ออกคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนำขึ้นเป็นผู้ถาม
2. ให้นักเรียนถามและตอบคำถามกับเพื่อน ๆ
3. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
4. ให้อธิบายลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้อธิบายประสบการณ์ของนักเรียน
6. ให้อ่านเรื่องต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนเข้าบทสนทนา เช่น ร้านขายของ สถานีตำรวจ ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้อ่านเกมต่าง ๆ ในภาษา
9. ให้อ่านที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้อ่านการสนทนาทางโทรศัพท์

การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน

สุมิตร อังวัฒนกุล (2533) ได้สรุปกิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน ดังนี้

1. ให้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่าน เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเรื่องที่จะอ่าน
2. ให้อ่านหาคำศัพท์ที่อ่านพบ แล้วให้หาคำตรงข้ามหรือคำที่มีความหมายคล้ายกัน
3. ให้อ่านหาคำสำคัญเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน

4. ให้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน
5. ให้เล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเอง
6. ให้เขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องที่อ่าน
7. ให้เขียนสรุปเรื่องที่อ่าน
8. ให้อภิปรายแสดงความคิดเห็นของเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
9. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
10. ให้แสดงบทบาทสมมติ

การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

กิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนที่ใช้กันทั่ว ๆ ไป มีดังนี้

1. กิจกรรมที่ฝึกองค์ประกอบสำคัญในการเขียน ได้แก่ การคัดลอกข้อความที่กำหนดให้ การเปลี่ยนรูปประโยค การเชื่อมประโยค การขยายประโยคที่ทำให้ได้ใจความละเอียดกว่าประโยคที่กำหนดให้

2. การเขียนตามคำบอก

3. การเขียนเรียงความเพื่อฝึกการลำดับความคิด

4. การเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนจดหมายส่วนตัว การเขียนบัตรเชิญ บัตรอวยพร การกรอกแบบฟอร์ม การเขียนรายงานต่าง ๆ การเขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น

การจัดกิจกรรมการสอนทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีประสบการณ์การใช้ภาษา ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นผู้สอนจะต้องเตรียมกิจกรรมทุกชั้นตอนให้พร้อม โดยจะต้องเตรียมวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้า บัตรคำหรือแผ่นภาพต่าง ๆ ต้องชัดเจนและดึงดูดความสนใจของผู้เรียนผู้สอนให้คำแนะนำในการทำกิจกรรม และกำหนดขั้นตอนในการทำกิจกรรมไว้ให้ชัดเจน เพื่อช่วยให้การดำเนินไปอย่างรวดเร็ว เรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ

การวัดและการประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การวัดและการประเมินผลวัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร คือ การใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ สามารถเข้าใจในสิ่งที่คนได้อ่านหรือฟัง ตลอดจนสามารถพูดหรือเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การประเมินผลตามวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะเน้นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมากกว่าการตัดสินใจผลการเรียนของนักเรียน เพราะการวัดผลประเมินผลถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ทท์ (Rebecca M. Valette, 1981) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการทดสอบความสามารถในการสื่อสารในปัจจุบันแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การทดสอบความสามารถทางภาษาแบบรวม (Integrative or Global tests)

การทดสอบแบบนี้มักจะมีการทดสอบมากกว่าหนึ่งทักษะ และผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาภายในเวลาจำกัด แบบสอบชนิดนี้ที่ใช้กันแพร่หลาย คือ การเขียนตามคำบอก (Dictation) การทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test) และการสอบสัมภาษณ์ (Oral Interview)

1.1 การเขียนตามคำบอก (Dictation) มี 2 ลักษณะคือ การเขียนข้อความหรือประโยคตามคำบอก ครูจะต้องอ่านด้วยความเร็วปกติ จะหยุดเมื่อถึงท้ายประโยคและการเขียนคำตามคำบอก ครูอ่านคำทีละคำให้นักเรียนเขียนเป็นการทดสอบการสะกดคำ

1.2 การทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test) ลักษณะของแบบสอบจะมีข้อความให้ผู้เรียนอ่าน แล้วเว้นช่องว่างให้เติมคำ ซึ่งปกติจะเป็นทุก ๆ 5, 6, 7 คำ ประโยคแรก มักจะไม่ละคำเพื่อช่วยสร้างบริบท ผู้เรียนจะได้คะแนนจากคำที่เติมได้ถูกต้อง ซึ่งอาจจะเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันก็ได้

1.3 การสอบสัมภาษณ์ (Oral Interview) เป็นการทดสอบการพูด การสนทนา หรือสัมภาษณ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยผู้สอนกำหนดหัวข้อ หรือสถานการณ์ให้นักเรียนพูด หรืออาจารย์จะเป็นการทดสอบการสนทนาระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการแสดงบทบาทสมมติ โดยเน้นความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจกัน และความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์

2. การทดสอบความสามารถทางภาษาจุดย่อย ๆ (Discrete point tests)

การทดสอบชนิดนี้จะวัดองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้าง หรือทักษะต่าง ๆ ซึ่งแยกออกเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยแยกทดสอบเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของภาษาหรือตามทักษะที่ต้องการวัด

2.1 การทดสอบเสียง วิธีการทดสอบที่นิยมใช้คือ การทดสอบความสามารถในการแยกเสียงว่า เสียงใดมีความเหมือนกันหรือต่างกัน เช่น

2.1.1 การทดสอบความสามารถในการแยกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pairs) โดยฟังคำเป็นคู่ ๆ แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าคำที่ได้ยินนั้น ออกเสียงเหมือนกันหรือต่างกัน ตัวอย่างเช่น

sleep : slip

fish : fish

2.1.2 ครูให้ฟังคำเป็นชุด ละ 3 คำ แล้วให้ผู้เรียนสังเกตว่าเสียงคำไหนที่เหมือนกัน ตัวอย่างเช่น

cat : cat : cot

run : sun : run

2.1.3 ครูให้ฟังประโยค 2 ประโยค แล้วทดสอบความสามารถในการแยกเสียง ตัวอย่างเช่น

Will he sleep? : Will he slip?

(John W. Oller, 1979)

2.2 การทดสอบคำศัพท์

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975) ได้เสนอแนะการทดสอบคำศัพท์ไว้ ดังนี้

2.2.1 เลือกคำศัพท์ให้ตรงกับภาพที่ได้ไว้

2.2.2 เลือกคำศัพท์ให้ตรงกับคำจำกัดความที่ไว้

2.2.3 เลือกคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกับคำที่ไว้

2.2.4 เลือกคำศัพท์ที่จะนำมาแทนที่คำศัพท์ในประโยคได้

ถูกต้อง

- 2.2.5 เลือกคำศัพท์จากกลุ่มคำใบเติมในช่องว่างให้ได้ความ
- 2.2.6 ชีดเส้นใต้คำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำที่ให้ไว้
- 2.2.7 เขียนคำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับคำที่ให้ไว้
- 2.2.8 เติมวิภक्ति (prefix) ให้ได้ความสมบูรณ์

2.3 การทดสอบไวยากรณ์

การทดสอบไวยากรณ์ ส่วนใหญ่มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถด้านรูปประโยค ว่าครอบคลุมเนื้อหาตามจุดประสงค์ของการสอนเพียงใด เจ.บี. ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975) ได้เสนอแนะลักษณะของข้อทดสอบไวยากรณ์ไว้ดังนี้

- 2.3.1 ให้เลือกรูปประโยคที่ถูกต้อง
- 2.3.2 ให้เลือกส่วนของประโยคที่เขียนผิดไวยากรณ์
- 2.3.3 ให้เรียงลำดับคำให้ถูกต้อง
- 2.3.4 ให้เขียนประโยคใหม่

2.4 การทดสอบทักษะการฟัง

2.5 การทดสอบทักษะการพูด

2.6 การทดสอบทักษะการอ่าน

2.7 การทดสอบทักษะการเขียน

จากแนวโน้มการทดสอบความสามารถในการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2532) ได้แบ่งการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การวัดผลภาคปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมด้านการปฏิบัติกระทำ โดยวิธีการสังเกต การตรวจผลงาน การทดสอบทำให้อยู่หลายรูปแบบ ดังนี้

1.1 การอ่านออกเสียง แบ่งเป็นการอ่านออกเสียง คำศัพท์ และการอ่านออกเสียงข้อความหรือประโยค

1.2 การพูดสนทนา แบ่งเป็น ครูพูดสนทนากับนักเรียน หรือนักเรียน กับนักเรียนสนทนากันเอง

2. การวัดผลภาคความรู้ เป็นการวัดผลทางด้านเนื้อหาวิชา เป็นการวัดทั้งในด้านความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน แบ่งได้เป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ความรู้ทางภาษา หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ลักษณะของภาษาอังกฤษและสามารถใช้ได้ถูกต้อง เช่น การวิเคราะห์เสียง รู้ความสัมพันธ์ ระหว่างตัวอักษรและเสียงของคำ รู้ความหมายและการใช้คำศัพท์ ใช้ประโยคได้ถูกต้องใน เรื่องของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

ตอนที่ 2 ทักษะสัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ สื่อความหมายโดยใช้ทักษะต่าง ๆ เช่น ฟังประโยคและเขียนได้ อ่านเนื้อเรื่องแล้วอธิบาย ได้รูปภาพและบรรยายภาพได้ เป็นต้น และสามารถใช้ประโยคที่มีความหมายตรงตามความ ต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สามารถใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อซื้อของ ถามราคาสินค้า ได้ โต้ตอบเกี่ยวกับสถานที่ นัก นัก ำครทาอะไรได้หรือไม่ได้ เป็นต้น

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น สามารถทำได้ หลายวิธี ได้แก่ การวัดผลโดยการทดสอบ และโดยไม่มี การทดสอบ (สุวั พงษ์ทองเจริญ, 2524) การวัดผลและประเมินผลโดยไม่มี การทดสอบนั้น อาจทำได้โดยการสังเกตความ สนใจและความเอาใจใส่ในการเรียนของผู้เรียน รวมทั้งจากการช่วยทำกิจกรรมต่าง ๆ และอาจดูได้จากความถูกต้องของภาษาที่ใช้ในการสนทนาโต้ตอบ หรือการซักถามบทเรียน ต่าง ๆ นอกจากนี้อาจจะประเมินได้จากการทำแบบฝึกหัด ความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ และประโยค เป็นต้น ส่วนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาโดยการทดสอบนั้น จะใช้แบบสอบที่สร้างขึ้น ในการวัดและประเมินผลนั้นครูจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาพฤติกรรม จะต้องใช้วิธีวัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้ข้อมูลครอบคลุมเนื้อหา จุดมุ่งหมาย เจตคติ และทักษะ การที่ครูมีโอกาสวัดผลยิ่งบ่อยครั้งก็จะได้ผลและเชื่อถือได้

ผู้สอนควรประเมินผลเป็นระยะ ๆ (Formative evaluation) เพื่อ ปรับปรุงการเรียนการสอน ซึ่งควรทำหลาย ๆ ครั้งระหว่างภาคและประเมินผลแบบสรุป (Summative evaluation) เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในปลายภาคอีกครั้งหนึ่ง (สุภัทรา อักษรานูเคราะห์, 2532)

9. การสอนภาษาโดยวิธี T.P.R (Total physical response)

ความเป็นมาของวิธีสอนภาษาแบบ T.P.R.

อิชเชอร์ (Asher, 1982) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากการ

รายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauseon) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งจากรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ.1971 ปรากฏว่ามีสถิตินักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศเล็กเรียน กลางคืน ในปี ที่ 3 มากกว่า 85 เปอร์เซ็นต์ และในปีที่ 4 มากกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ มี ผู้สำเร็จงานการเรียนภาษาต่างประเทศจริง ๆ น้อยกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ หรือแม้แต่ใน อุดมศึกษาที่เช่นเดียวกัน จากการรายงานของ จอห์น บี แครว์วอล (John B.Carroll) ในปี ค.ศ.1960 พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลกาเรียนภาษาต่างประเทศเป็น วิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปนั้น มีสถิตินักศึกษาที่ทาคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีเพียง 5 เปอร์เซ็นต์ และในจำนวนนี้มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดด้านภาษาสูงด้วย

อิชเชอร์ ได้ให้ทรรศนะว่าความไม่ประสบผลสำเร็จงานการเรียนภาษา ต่างประเทศนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และได้ตั้งข้อ สันเกตว่า เหตุใดเด็กปกติอายุเพียง 6 ปี จึงมีความสามารถมีความรอบรู้ภาษาแม่ของตน ได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะ เป็นระบบเสียง ไวยากรณ์ หรือความหมาย

ด้วยเหตุนี้เอง อิชเชอร์ จึงพยายามที่จะค้นหายุทธวิธีที่จะพัฒนาการสอน ภาษาต่างประเทศสำหรับชั้น ทหารวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจงานการเรียนภาษาของนักเรียนให้มี มากขึ้น

อิชเชอร์ (Asher, 1982) กล่าวอีกว่า เขาได้แนวคิดการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) มาจากธรรมชาติการเรียนภาษาแม่ของเด็ก ทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมาได้ นั้น เขาจะต้องผ่านประสบการณ์ การฟังมาอย่างมากมายมาก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยสื่อ ความหมาย โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ ฯลฯ เป็นต้น

การพัฒนาทางภาษาของเด็กทารกนี้ เกิดจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ซึ่งอาจจะเป็นคนเลี้ยงหรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็กและเป็น ลักษณะที่เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในระยะแรกผู้ใหญ่หรือพ่อแม่มักจะพูดกับเด็ก โดยมีความคาดหวังเพียงให้เขาตอบสนองด้วยการกระทำ เช่น ผู้ใหญ่มักจะพูดกับเด็กบ่อย ๆ ว่า "ยิ้มมาให้ดูหน่อย" "คุณพ่ออยู่ไหนซี้ซี้" ฯลฯ เด็กมักจะค่อย ๆ พัฒนาจากการตอบสนอง ด้วยวิธีการปฏิบัติแล้วจึงมาเป็นคำพูด

แนวคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ เพียเจท์ ซึ่ง ประสาท อิศรปริดา (2523) ได้กล่าวถึงการพัฒนาสติปัญญาของเพียเจท์ ว่าโครงสร้างทางสติปัญญาและความคิดนั้น พัฒนามาจากการกระทำ (Action) ของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมตามทฤษฎีของ เพียเจท์ กิจกรรมทั้งสติปัญญาและการคิดได้พัฒนามาจากกลไกการสัมผัส การเคลื่อนไหว และการกระทำไปสู่กิจกรรมที่ต้องใช้สัญลักษณ์และภาษา

อัสเซอร์ ได้อ้างถึงแนวคิดของ เพียเจท์ อีกว่า เพียเจท์เรียกกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะเริ่มแรกนี้ว่า ชั้น Construction Reality ซึ่งจะต้องค่อยเป็นค่อยไปการที่จะสอนโดยวิธีบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ และเมื่อเด็กเริ่มพูดได้ก็ไม่ควรคาดหวังว่าเด็กจะต้องพูดได้อย่างสมบูรณ์แบบ

จากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ ซึ่งใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย (Language body Communication) และนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สองพบว่า หลักการสอนในภาษาโดยวิธี Total Physical Response นี้เป็นหลักสังเกตที่สามารถใช้ได้อย่างได้ผลกับการสอนภาษาทุกภาษา แม้แต่การสอนภาษาแก่นักเรียนหูหนวกและเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศทุกวัย

สรุปได้ว่า อัสเซอร์ ได้แนวความคิดในการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. มาจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก โดยเด็กจะมีทักษะในการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ จากการที่เด็กฟังผู้ใหญ่พูดประโยคต่าง ๆ หรือประโยคคำสั่งอย่างเข้าใจแล้วจะสามารถปฏิบัติตามคำสั่งตอบสนองได้ หรือลอกเลียนแบบการพูดของผู้ใหญ่ เป็นต้น ในขั้นแรกเด็กจะลอกเลียนแบบการใช้ภาษาจากผู้ใหญ่ที่ท่าทีเป็นตัวอย่างซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ เด็กจะพัฒนาทักษะต่าง ๆ จากการตอบสนองด้วยวิธีปฏิบัติแล้วจึงมาเป็นคำพูด

แนวคิดพื้นฐาน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) กล่าวถึง วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ อิงแนวคิดที่ว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศ อาจทำได้โดยการปฏิบัติหรือใช้กริยาการประกอบ ผู้เรียนจะจำได้คือถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงการโต้ตอบด้วยการเรียนภาษาควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่ใช่การเรียนคำโดด ๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกให้พูด ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด

ผู้เรียนจนเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่น และจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การที่ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จงานการเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปด้วยดียิ่งขึ้น การแก้ไขเมื่อผู้เรียนทำผิดจึงควรทำอย่างนุ่มนวล โดยผู้สอนอาจพูดคำสั่งซ้ำหรือปฏิบัติให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง

หลักการสอนภาษาวิธี T.P.R.

อ้อยทิพย์ กรมกุล (2524) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. นี้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังให้ผู้เรียนเพิ่มพูนทักษะทางภาษาอีกด้วย เป็นวิธีการที่ได้มาจากหลักการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ซึ่งตามทฤษฎีแล้วเด็กจะมีความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด เด็กจะสามารถทำความเข้าใจคำสิ่งได้ก่อนที่จะพูดเป็นอ็ชเชอร์ เชื่อว่าความเข้าใจงานด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาทักษะในการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สิ่งเกิดได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษาหรือสิ่งเกิดได้จากเด็กที่ไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่มีความเข้าใจและทำตามผู้พูดได้ เมื่อได้รับคำสั่ง ฉะนั้นงานการเรียนการสอนที่จะทำให้ได้ผลดีควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยดูความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่วิธีการอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ อ็ชเชอร์ มีหลักสำคัญพอสรุปได้ 3 ประการคือ

1. ความเข้าใจภาษาพูดควรจะพัฒนามาก่อนการพูดซึ่งตรงกับความคิดเห็นที่ว่า การพูดภาษาที่สอดคล้องด้วยความมั่นใจนั้น ผู้เริ่มเรียนต้องฟังภาษานั้น ๆ อย่างถูกต้องชัดเจนและแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด
2. ความเข้าใจภาษาที่สอง ควรจะได้พัฒนาโดยวิธีให้ผู้เรียนฟังคำสั่ง และปฏิบัติตาม ดังนั้นการใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นกลไกที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนได้
3. ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูดจนขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะในการฟังอยู่ ผู้เรียนแต่ละคนจะ เริ่มพูดและสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติ เมื่อมีความพร้อม

อ็ชเชอร์ ได้ทำการทดลองการสอนแบบ T.P.R. ขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่า

1. ลักษณะของภาษาทุกภาษาสามารถนำเอา T.P.R. มาใช้ได้โดยมีประสิทธิภาพ

2. ทักษะในการฟังเป็นทักษะที่นำไปสู่ทักษะการพูด อ่าน และเขียน ดังนั้นในปี 1972 อ็ชเชอร์ ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันโดยใช้วิธี T.P.R. กับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 30-60 ปี ใช้เวลาเรียนทั้งหมดประมาณ 32 ชั่วโมง ผลการทดสอบปรากฏว่าได้ผลดี และพบว่าลักษณะของไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่สามารถนำเอาใช้ในรูปของประโยคคำสั่งได้ และทักษะในการฟังยังเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีต่อทักษะในการพูด อ่าน และเขียน จุดสำคัญที่ทำให้วิธีการเรียนรู้แบบนี้ได้ผลคือ การปฏิบัติ (Action) ซึ่งทำให้ความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การปฏิบัติยังมีความสำคัญอย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ได้นาน ผลการทดลองแสดงว่าผู้เรียนวิธี T.P.R. มีความจำและเข้าใจภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาเดียวกันในระดับมหาวิทยาลัยที่ใช้วิธีแบบอื่นที่ใช้เวลามากกว่าวิธี T.P.R. 3-4 เท่าอีกด้วย นอกจากนี้ อ็ชเชอร์ ยังพบว่าถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ทักษะทางภาษาหลาย ๆ ทักษะพร้อม ๆ กัน ความสามารถในการเข้าใจภาษานั้น ๆ จะลดน้อยลง ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาหลายทฤษฎีใช้การฝึกด้วยประโยคคำสั่ง (Imperative drill) เช่นกัน แต่ใน T.P.R. จะไม่มีการเปล่งเสียงพูดจนกว่าความเข้าใจในภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาขึ้นก่อนการให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งในระหว่างที่เรียนภาษานั้นจะทำให้จำได้นาน แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของพาลเมอร์ (Palmer, 1970) ซึ่งกล่าวว่า "การตอบสนองด้วยการกระทำต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำสั่ง นับว่าเป็นการเรียนรู้และการตอบสนองที่ง่ายและแก่แก่ที่สุด ในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่าง ๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบใดจะสำเร็จได้ ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนเสียก่อน"

การสอนแบบ Total Physical Response ในขั้นแรกจะมุ่งทักษะด้านการฟัง และตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที เวลาที่ใช้ในการเรียน 70 เปอร์เซ็นต์จะให้กับการฟังและการทำตามคำสั่ง อีก 20 เปอร์เซ็นต์ใช้ในการฝึกพูด และเพียง 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ใช้ในการอ่านและเขียน ลักษณะวิธีการสอนแบบดังกล่าวนี้จะเน้นการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง คำพูดของผู้สอนจะออกมาเป็นคำสั่ง ซึ่งอาจจะเริ่มต้นด้วยวลีสั้น ๆ เช่น Stand up. Sit down. ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติพร้อมไปกับผู้เรียน และใช้วิธี

กล่าวคำสั้น ๆ ซ้ำประมาณ 2-3 ครั้งจนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะลองด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบจากผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุด

คำสั่งที่นำมาใช้ในระยาระยะต้นของชั่วโมงแรกจะสั้นและเข้าใจง่าย ต่อมาการออกคำสั่งอาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น

Stand up and walk to the window.

Stand up and walk to the window and open it.

อย่างไรก็ตาม ควรระวังประโยคที่ซับซ้อนมากเกินไป เพราะอาจทำให้เกิดความสับสนได้

การแก้คำผิด (Correction) และการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) นั้น อีชเชอร์ ได้เห็นว่า หลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้ว ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ การวิจารณ์ข้อบกพร่องควรเป็นไปอย่างนิ่มนวล และแตกต่างกันไปตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุก ๆ ครั้ง ถ้าข้อผิดพลาดไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยไป การแก้ไขควรแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในระหว่างที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกอีกด้วย

การฝึกมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียง และสำเนียงที่ดีขึ้นขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้อินตัวเองออกเสียงอย่างถูกต้องในขั้นแรก ๆ อาจทำให้ความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียนความผิดพลาดก็จะมามาก และเป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาด้วย

สรุปได้ว่า อีชเชอร์ได้พัฒนาหลักการสอนภาษาวิธี T.P.R. มาจากการศึกษาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้อันการสอนภาษานั้น อีชเชอร์ได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรกและใช้ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้ภาษาในขั้นต้น แล้วจึงมุ่งไปสู่ทักษะอื่น ๆ ในขณะเดียวกันผู้สอนจะต้องรู้จักนำหลักจิตวิทยาการเรียนการสอนด้วย

ลักษณะสำคัญของการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน เพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไป หลังจากเรียนในระดับเริ่มต้นแล้ว ในระยะแรกของการเรียนการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่เป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอนโดยผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียน 2-3 คน ปฏิบัติตามโดยผู้สอนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของผู้สอน หลังจากที่ยังปฏิบัติตามคำสั่งแล้วระยะหนึ่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง แล้วจะเรียนอ่านและเขียนต่อไป ผู้สอนได้สื่อสารกับผู้เรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล ส่วนผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้เข้าใจและจำได้ดี นอกจากนี้การให้ผู้เรียนพูดเมื่อพร้อมที่จะพูดช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องน่าสนุกและง่ายขึ้น ภาษาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนที่เน้นภาษาพูด โดยเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่น ๆ โดยอิงอยู่กับประโยคคำสั่ง ทั้งนี้เพราะภาษาพูดที่เรากับเด็กวัยเรียนรู้ภาษานั้น ส่วนใหญ่เป็นประโยคคำสั่ง ความเข้าใจคำพูดที่ได้รับฟัง ความมาก่อนการแสดงออก ภาษาพูดจึงได้รับการเน้นมากกว่าภาษาเขียน ผู้สอนอาจจะใช้ภาษาของผู้เรียนอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเรียนแบบนี้ก่อน หลังจากนั้นไม่ต้องใช้ภาษาของผู้เรียนเลย เพราะผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้ชัดเจนจากการแสดงท่าทางอยู่แล้ว ผู้สอนสามารถที่จะทราบได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ จากกาสังเกตการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียน เป็นเรื่องแน่นอนว่าในการพูดครั้งแรก ๆ ของผู้เรียนจะต้องมีการผิดพลาด ผู้สอนจะต้องอดทนและแก้ไขเฉพาะที่ผิดสำคัญ ๆ เท่านั้น และควรแก้ไขอย่างนุ่มนวล เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้น จึงแก้ไขจนรายละเอียดต่อไป

กลวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สุมิตรวา อังวัตนกุล (2535) ได้สรุปกลวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ดังนี้

1. การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม

การใช้คำสั่งต่าง ๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คำสั่งท่าให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติ การปฏิบัติของผู้เรียนทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายที่ชัดเจน

เนื่องจาก อัสเชอร์ (Asher) เสนอแนะให้จัดการเรียนการสอนอย่างมีชีวิตชีวา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องวางแผนการสอนล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดเอาในขณะที่สอนจะทำให้การเรียนการสอนนั้นช้าเกินไป

ในชั้นตอนแรก เมื่อผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจความหมายได้ชัดเจน ผู้สอนต้องปฏิบัติพร้อม ๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงจะสั่งผู้เรียนเท่านั้น การแสดงออกของผู้เรียนจะช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ นอกจากนี้ อัสเชอร์ เสนอแนะว่า ผู้สอนควรจะเรียงลำดับคำสั่งให้ต่างกันในแต่ละครั้ง หรือไม่ให้ผู้เรียนใช้วิธีจำลำดับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว โดยที่ไม่ได้เชื่อมโยงการปฏิบัติกับภาษาเลย อัสเชอร์ เชื่อว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้น จึงไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป และได้เสนอแนะว่า ควรจะให้คำสั่งใหม่ครั้งละประมาณ 3 คำสั่ง เมื่อผู้เรียนเข้าใจแล้ว จึงให้คำสั่งใหม่อีกครั้งละ 3 คำสั่งเช่นกัน

แม้ว่าขั้นตอนการสอนที่กล่าวมาแล้ว เป็นขั้นตอนการสอนในชั้นที่เริ่มเรียนการสอนโดยใช้คำสั่งนี้จะสอนภาษาได้มากน้อยเพียงใด อัสเชอร์ อ้างว่าไวยากรณ์ทั้งหมดสามารถสอนได้โดยใช้ประโยคคำสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างของการสอน past tense ในชั้นเรียนระดับค่อนข้างสูง

Teacher : Ingrid, walk to the blackboard.

(Ingrid get up and walks to the blackboard)

Teacher : Class, if Ingrid walked to the blackboard. Stand up. (The class stands up)

Teacher : Ingrid, write your name on the blackboard.

(Ingrid writes her name on the blackboard.)

Teacher : Class, if Ingrid wrote her name on the blackboard, sit down.

(The class sits down.)

2. การสลับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

ผู้เรียนมีโอกาสจะเป็นผู้ออกคำสั่งแก่ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นนำปฏิบัติตามคำสั่งได้ อีซเซอร์ กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องการพูดหลังจากได้เรียนไปแล้ว ระยะเวลาหนึ่ง ผู้เรียนไม่ควรถูกกระตุ้นหรือเร่งเร้าให้พูดจนกว่าเขาพร้อมที่จะพูดเอง

3. การปฏิบัติคำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับ

ในชั้นแรก ผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำสั่งแก่ผู้เรียน เช่น ให้นำใบที่ประทับให้เดินไปที่ประตู และนำที่แตะที่ประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้นแล้ว ก็จะทำคำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้ ตัวอย่างเช่น

Take out a pen.

Take out a piece of paper.

Write a letter. (imaginary)

Fold the letter.

Put it in an envelope.

Seal the envelope.

Write the address on the envelope.

Put a stamp on the envelope.

Mail the letter.

คำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับเช่นนี้ เรียกว่า action sequence กิจกรรมประจำวันหลาย ๆ อย่าง เช่น การเขียนจดหมาย สามารถนำมาแบ่งเป็นขั้นตอนตามลำดับก่อนหลัง เพื่อใช้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้

จะเห็นได้ว่า กลวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คือ การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดหลังจากได้เรียนไปแล้วระยะเวลาหนึ่ง ผู้เรียนมีโอกาสเป็นผู้พูดประโยคคำสั่ง ออกคำสั่งให้ผู้สอนหรือเพื่อน ๆ ในชั้นนำปฏิบัติตามคำสั่งได้ และเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาได้มากขึ้นแล้ว ก็จะทำคำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้

ขั้นตอนในการสอนภาษาอังกฤษแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Approach) หรือวิธีสอนแบบ T.P.R. ซึ่ง ดร.เจมส์ เจ อ็ชเชอร์ (Dr. James J. Asher) ได้คิดขึ้นมานั้นมีลำดับขั้นการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 เสนอบทเรียน นำเข้าสู่บทเรียนโดยการพูดประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมกับแสดงท่าทางประกอบ คำสั่งละ 2-3 ครั้ง ให้นักเรียนฟัง แล้วแสดงท่าทางพร้อมกับครู โดยที่นักเรียนไม่ต้องพูด

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติ เมื่อครูสังเกตเห็นว่านักเรียนสามารถเข้าใจคำสั่งแล้ว ครูจะสั่งให้นักเรียนแสดงออกด้วยท่าทาง ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครูอาจให้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้นเป็นกลุ่ม หรือทีละคนก็ได้

ขั้นที่ 3 ทดสอบการปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูจะสังเกตการปฏิบัติการแสดงออกตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) โดยการพูดหรือแสดงอาการชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง หรือให้คำแนะนำแก้ไขเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ สำหรับขั้นนี้ครูจะใช้ตลอดเวลาทุกระยะของการปฏิบัติการของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ประเมินผลโดยใช้กิจกรรมเสริม ได้แก่ การให้นักเรียนฝึกการออกเสียงคำศัพท์ สะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ และการทำแบบฝึกหัดเสริมที่แสดงออกด้วยท่าทางประกอบตอบสนองในการปฏิบัติตามคำสั่ง เล่นเกม แสดงท่าทางประกอบเพลง แสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น

กิจกรรมที่ใช้ในการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

เรมิโร การ์เซีย (Ramiro Garcia, 1988) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรมการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ดังนี้

กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

1. ในระยะแรกของการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่จะเป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้เรียนจะเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนออกคำสั่งให้ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่าง 2-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียน 2-3 คนเป็นตัวแทนนักเรียนออกมาปฏิบัติตามคำสั่ง โดยที่ผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย ท่าเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง จากนั้นผู้สอน

ออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนนักเรียน 2-3 คนนั้นปฏิบัติตามคำสั่งเป็นกลุ่มและทีละคนให้ผู้เรียนทั้งชั้นฟังและดูตัวอย่าง ต่อมาผู้สอนจึงออกคำสั่งให้ผู้เรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม โดยผู้สอนและผู้เรียนที่เป็นตัวแทนก็ปฏิบัติตามพร้อม ๆ กันด้วย

2. เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มออกคำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามไปพร้อม ๆ กับผู้สอน และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเอง จากนั้นฝึกพร้อมกันทั้งชั้น เช่นเดียวกับข้อ 1

3. ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่งโดยผู้สอนไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่มีคำสั่งและประโยคคำสั่งที่ได้เรียนรู้ออกมาแล้ว ซึ่งผู้เรียนก็จะปฏิบัติตามได้

กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

1. ผู้เรียนจะมีทักษะการฟังอย่างเข้าใจ จากการใช้ผู้เรียนฟังผู้สอนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง และจากการที่ผู้เรียนดูตัวอย่างการกระทำของเพื่อนที่เป็นตัวแทนนักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน เมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนพูดประโยคคำสั่งที่เรียนไปแล้ว ผู้เรียนจะสามารถพูดได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะผิด เพราะได้ฟังอย่างเข้าใจมาหลายครั้งแล้ว

2. ผู้สอนจะเขียนคำสั่งต่าง ๆ ลงบนกระดาน จากนั้นจะพูดประโยคคำสั่งทีละข้อให้ผู้เรียนฟัง พร้อมกันนั้นผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย จากนั้นจึงให้ผู้เรียนเป็นคนพูดประโยคคำสั่ง สิ่งเพื่อน ๆ ให้ปฏิบัติตาม โดยใช้คำสั่งบนกระดาน

3. ให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งเองโดยดูประโยคคำสั่งบนกระดาน สิ่งให้เพื่อน ๆ านชั้นปฏิบัติตาม เป็นกลุ่มหรือทีละคน

4. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม

5. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ านชั้นเรียน ให้นักเรียนนำบทบาทสนทนา หรือประโยคคำสั่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์

6. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา เช่น เกมพูดและปฏิบัติตามคำสั่ง

7. ให้แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องที่เรียน

กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน

1. ผู้สอนเขียนประโยคคำสั่งหรือประโยคต่าง ๆ บนกระดาน แล้วอ่านให้ผู้เรียนฟัง 2-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนอ่านประโยคคำสั่งหรือประโยคต่าง ๆ ตาม
2. ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านประโยคประโยคหรือประโยคต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้กับกระดานหรือบนแผ่นกระดาษ
3. ผู้เรียนอ่านประโยคคำสั่งต่าง ๆ แล้วพูดประโยคคำสั่งนั้น ๆ สั่งให้เพื่อน ๆ ปฏิบัติตาม
4. ให้นักแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่เรียนไปแล้ว

กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

1. ผู้สอนเขียนประโยคคำสั่งต่าง ๆ บนกระดานคำ โดยผู้สอนจะแสดงออกด้วยท่าทางปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ ให้นักเรียนดูด้วย แล้วให้นักเรียนเขียนประโยคเหล่านั้นลงในสมุด
2. เขียนคำศัพท์ หรือประโยคคำสั่งตามคำบอก
3. เขียนประโยคคำสั่งที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น บอกให้เพื่อนหยิบสมุดมาให้ บอกให้เพื่อนเดินไปที่ประตู บอกให้เพื่อนยกมือของเขาขึ้น บอกให้เพื่อนตะโกนเป็นต้น
4. เขียนคำสั่งลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้ได้ความสมบูรณ์

จะเห็นได้ชัดว่าการใช้คำสั่งต่าง ๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คำสั่งต่าง ๆ ทำให้นักเรียนต้องปฏิบัติ การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียน ทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายชัดเจน จะเห็นผู้สอนควรวางแผนการสอนก่อนล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง เพราะถ้าไปคิดเอาในขณะที่กำลังสอน อาจจะทำได้ล่าช้าเกินไปนักเรียนอาจจะเบื่อและไม่อยากเรียนได้ และในการสอนประโยคคำสั่งใหม่ ผู้สอนไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป เพราะผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าการปฏิบัติตามไม่ทัน ผู้สอนควรสอนแบบค่อยเป็นค่อยไปเมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว จึงสอนคำสั่งใหม่ได้ จากนั้นจึงฝึกทักษะด้านการพูด การอ่าน การเขียน ตามลำดับต่อไป

การวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีการที่จะนำมาใช้ในการวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ได้แก่ การสังเกตในเวลานสอน ครูควรสังเกตนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสนใจและความเอาใจใส่ในการเรียน รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนในแต่ละครั้ง

2. การฟังอย่างตั้งใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ผู้อื่นสั่งให้ปฏิบัติตามได้

3. ความถูกต้องในการใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ เช่น การใช้ประโยคคำสั่งสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามในการเล่นเกม หรือการใช้ภาษาในกิจกรรมต่าง ๆ

4. ความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่าน เช่น

- เล่าเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องเป็นภาษาไทย
- ใช้ภาษาท่าทางแสดงบทบาทตามเรื่องที่อ่านได้
- แสดงท่าทางประกอบตามเรื่องในบทอ่านได้

ตัวอย่างการวัดและประเมินผลการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ให้นักเรียนฟังครูพูดประโยคคำสั่ง 2-3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนเขียน

ตัวอักษรชื่อที่เป็นคำสั่งไว้หน้ารูปภาพที่เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ ทั่วห้อง

a) Close the door

— 1.

b) Point to the light with your right hand

— 2.

— 3.

c) Write your name on the chalkboard.

— 4.

d) Touch the table with your nose.

e) Draw a house on the board.

f) Pick up the cucumber from the table.

g) Lie down on the table.

h) Open the door with your right hand.

— 5.

เฉลย 1. c 2. h 3. b 4. f 5. a

2. ให้นักเรียนดูภาพ แล้วเลือกประโยคที่เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งให้ตรง

กับรูปภาพ

Graphic Sheet

- (23) 1. Scratch your stomach.
- (9) 2. Put your right arm down.
- (20) 3. Point to the light.
- (33) 4. Point to the chair with your right hand.
- (2) 5. Lie down on your bed.
- (6) 6. Get up quickly.
- (35) 7. Open the door.
- (36) 8. Sit down under the table.
- (18) 9. Throw the cucumber in the basket.
- (4) 10. Turn around fast.

3. ให้นักเรียนอ่านประโยคคำสั่ง แล้วเลือกภาพที่มีความหมายตรงกับคำสั่ง

ที่กำหนดให้

- (21) 1. Close your left eye.
- (26) 2. Identify the spider.
- (1) 3. Touch your shoes.
- (30) 4. Identify the church.
- (9) 5. Scratch your left ear.
- (5) 6. Turn around twice.
- (34) 7. Stand up quickly.
- (19) 8. Identify the ice cream
- (4) 9. Squat down on the floor.
- (24) 10. Write your mother's name on the board.

Graphic Sheet

ศูนย์วิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. ให้นักเรียนเลือกภาพที่เป็นกรปฏิบัติตามคำสั่ง ให้ตรงกับความหมาย
ของประโยคคำสั่งที่กำหนดมาให้ ถ้าไม่มีภาพใดที่ตรงกับคำสั่ง ให้เขียน 0 หน้าชื่อนั้น

Graphic Sheet

- (Ø) 1. Point to the door with both hands.
- (7) 2. Raise your hands fast.
- (18) 3. Put the cucumber in the box.
- (Ø) 4. Put the hat on the floor.
- (4) 5. Touch your head.
- (21) 6. Sit down on the table.
- (6) 7. Identify the pen.
- (30) 8. Clean the window.
- (32) 9. Stand up fast.
- (24) 10. Turn on the light with your right hand.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. ให้นักเรียนหน้าค้ำพิทที่กำหนดให้ทางขวามือ มาเติมลงในช่องว่าง ให้

ได้ความสมบูรณ์

1. Pick up the blue pencil and <u>(draw)</u> a house on a paper.	two an black
2. Go to the door, <u>(open)</u> the door and go out.	quickly leg wiggle
3. Sit down on the green <u>(chair)</u> .	nose scratch
4. Take out <u>(an)</u> apple from the basket.	stomach count times
5. Raise your hands and <u>(wiggle)</u> your fingers.	song cucumber
6. <u>(Touch)</u> your back with your right hand.	draw circle right
7. Stand up <u>(quickly)</u> and walk to the table.	hed open write
8. <u>(Point)</u> to the ceiling with the red pen.	piece teacher
9. Jump three <u>(times)</u> on the table next to the wall	touch with point
10. Go to the chalkboard and <u>(write)</u> your grand-father's name.	flag both

6. ให้นักเรียนเติมคำที่หายไปโดยดูจากภาพตามหมายเลขที่กำหนดให้
และถูกต้องโดยดูจากภาพตามหมายเลขที่กำหนดให้

1. (29) _____ to the light with the right hand.
2. (9) _____ your right arm.
3. (32) _____ your name on the chalkboard.
4. (11) _____ on the floor
5. (20) _____ the chair.
6. (17) _____ high.
7. (58) _____ your arms.
8. (18) _____ on the table.
9. (1) _____ the door.
10. (6) _____ twice.
11. (27) _____ under the table.
12. (41) _____ a house on the board.
13. (4) _____ your hat.
14. (9) _____ the table.
15. (34) _____ a rhumba with Adela.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Graphic Sheet

7. ให้นักเรียนดูรูปภาพ แล้วเลือกคำตอบที่เป็นคำสั่งให้ถูกต้อง

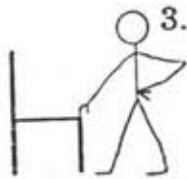
- a. stand up
c. sit down

- b. get up
d. touch the chair

- a. get up
c. point to the chair

- b. sit down
d. put the chair

- a. touch the chair
c. draw the chair

- b. write the chair
d. go to the chair

- a. point to the light
c. put the table

- b. point to the table
d. touch the light

- a. touch the chair
c. stand up

- b. sit down
d. get on the floor

เฉลย

1. c

2. a

3. a

4. a

5. c

8. ให้นักเรียนฟังครูหรือเพื่อนนักเรียน พูดประโยคคำสั่งต่อไปนี้ แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง

COMMAND STRIPS

- A) 1. Go to the door.
 2. Open the door.
 3. Touch the door twice.
 4. Shut the door with your left hand.
 5. Go to the teacher's desk.
 6. Lift the teacher's chair.
 7. Put your hands on the desk.
 8. Raise your hands.
 9. Turn around.
 10. Return to your chair slowly.
-

9. ให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งต่อไปนี้ สั่งให้เพื่อนปฏิบัติตาม

- B) 1. Stand up slowly.
 2. Go to the blackboard.
 3. Write your father's name on the board.
 4. Draw a school under your father's name.
 5. Erase the school's flag.
 6. Put the blue book on top of the table.
 7. Place the blue book on the floor beneath the table.
 8. Point to the light.
 9. Sit down on the floor.
 10. Get up fast.
-

10. ให้นักเรียนอ่านประโยคคำสั่งต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

-
- C) 1. Go to the men's bathroom.
 2. Turn off the light
 3. Turn on the light.
 4. Open the door of the women's bathroom
 5. Take a green book from the bookshelf.
 6. Put the green book on top of the teacher's chair.
 7. Sit on the book.
 8. Hold the book on top of your head.
 9. Jump three times.
 10. Scratch your head with your right hand.
-

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับในด้านงานวิจัย ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

กรรณิกา อุ่นแจ่ม (2529) ได้ทำการศึกษาผลของกิจกรรมเสริมทักษะการอ่าน ใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนเสริม ทักษะการอ่าน ใจความภาษาอังกฤษ จำนวน 13 แผน แบบสอบถามความคิดเห็นของ นักเรียนและผู้ปกครองเกี่ยวกับกิจกรรมจำนวน 3 ชุด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการ อ่านใจความภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ชุด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่าน ใจความภาษาอังกฤษจำนวน 5 ฉบับ รวม 100 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรม

เสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการอ่านสูงขึ้น และผู้ปกครองส่วนใหญ่รู้สึกพอใจในการจัดกิจกรรมเสริมทักษะการอ่านให้กับนักเรียน และยังเห็นว่ากิจกรรมเสริมทักษะการอ่านที่จัดขึ้นนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนมาก

ประทีป แจ่มจิตต์ (2529) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความ ภาษาอังกฤษของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรม คัดสรร กับกิจกรรมตามแผนของกระทรวงศึกษาธิการ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดยางสุทธาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2528 จำนวน 2 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอน 2 ชุดคือแผนการสอนด้วยกิจกรรมคัดสรร และแผนการสอนด้วยกิจกรรมตามแนวการสอนของ กระทรวงศึกษาธิการ แบบทดสอบ 7 ฉบับ และแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน ผู้วิจัยได้ ประเมินผลหลังจากการอ่านแต่ละแผนของกลุ่มแล้วนำคะแนนของแต่ละแผนมารวมกันเพื่อหา ค่าเฉลี่ยแล้ว เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยทดสอบค่าที่ ผลการ วิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วย กิจกรรมคัดสรรสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมตามแผนของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเกิดพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ

ศศิธร จำงภากร (2531) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 แผน แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชุด และแบบสอบถามความคิดเห็น เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะ การเขียนผลสัมฤทธิ์หลังจากมีกิจกรรมสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นักเรียนมีความเห็นว่าตนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้นักเรียนยังมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย

ชุมศรี เวช (2533) ได้วิจัยเรื่อง ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนวนิษา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ จำนวน 15 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ฉบับ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการเรียนด้วยกระบวนการกลุ่มสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการเรียนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการกลุ่ม นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้น ยังทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

วรายา เพชรประดับ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศรีสำราญราษฎร์ราษฎร์บารุง (แถม ประชาอุทิศ) อาเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร ปีการศึกษา 2527 จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนที่สอนแบบเดิมและแผนการสอนที่เรียนด้วยตนเอง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยตนเองกับกลุ่มที่เรียนจากวิธีสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยของการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยตนเองสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนจากวิธีสอนแบบเดิม

จวีธรร แหวนทอง (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เลือกลำดับการฝึกกิจกรรมเอง

และที่ฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือครู ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดแหลมฟ้าผ่า จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2526 จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนที่เลือกลำดับการฝึกกิจกรรมเอง และแผนการสอนที่ฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือครู แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เลือกลำดับการฝึกกิจกรรมเองและที่ฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทุกทักษะ

✓บุษบา โชคช่วยชู (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากร คือ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2536 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ จำนวน 66 คน เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ 2 ชุด คือ แผนการสอนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ จำนวน 10 แผน แผนการสอนตามวิธีเรียนแบบปกติ จำนวน 10 แผน แผนฝึกทักษะการทำงานกลุ่ม จำนวน 5 แผน แบบทดสอบความสามารถด้านทักษะพื้นฐานในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถด้านแนวคิดในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศรีมาลา พิมพ์นิคม (2529) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยกิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการเขียนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน แบ่งเป็น

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้คู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

กุลชาติ โยธิตา (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิต-วิทยาศาสตร์ โรงเรียนสีคิ้ว "สวัสดิ์ผดุงวิทยา" จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารที่ใช้กับวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ 8 ชุด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดแบบปากเปล่า 2 ชุด และแบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ 1 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน โดยนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีแบบบทบาทสมมติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติมีความสนใจวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

จงกลณี มีมงคล (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนโดยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริมและไม่ไวยากรณ์เสริม มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริมและไม่ไวยากรณ์เสริม กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษใน 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน 1 ชุด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริมกับที่ไม่มีไวยากรณ์เสริมนั้นมีผลสัมฤทธิ์เฉพาะในด้าน การฟัง เท่านั้นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในด้าน การพูด การอ่าน และการเขียน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จตุรรัตน์ ธาณี (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติกับการสอนตามคู่มือครู วัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้การสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติ 1 ชุด แผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดตามคู่มือครู หนังสือ Keep Talking กรมวิชาการ 1 ชุด แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด 1 ชุด และแบบสอบวัดความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา 1 ชุด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และมีความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกรียงศักดิ์ สยานานนท์ (1983) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของบัณฑิตเมื่อแรกไปถึงสหรัฐอเมริกา และพัฒนาการของการใช้ภาษาพูด หลังจากพักอยู่ในสหรัฐนาน 5 ปี โดยทำการศึกษาที่บัณฑิตไทย จำนวน 300 คน ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การดูโทรทัศน์ การสนทนากับคนอเมริกัน และการฟังบรรยายสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้ นอกจากนี้ยังเสนอว่าการพูดนั้นต้องมาจากการฟังและไม่ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ไม่มีพัฒนาการด้านการฟัง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮาร์โรลด์ (Harold, 1976) ได้ทำการศึกษาการใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศที่ ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐออเรกอน ตามโครงการ FIES (Foreign language Elementary School) พบว่า วิธีสอนที่ครูใช้ได้ผลดี ได้แก่ การใช้เพลง การใช้เพลง การสนทนา การฝึก (Drill) การฝึกฟัง ฝึกพูด อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ครูได้ใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธีต่าง ๆ กัน การสอนที่ดีย่อมจะใช้วิธีสอนหลาย ๆ อย่าง และใช้อุปกรณ์มากขึ้น

เอลิซาเบท การ์เนอร์ จอยเนอร์ (Joiner, 1974) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพระหว่างวิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Oral Practice) กับวิธีการฝึกพูดที่ไม่เน้นการสื่อสาร (Non-Communicative Oral Practice) กับผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงประสิทธิภาพของวิธีการทั้งสองที่มีต่อทักษะทางภาษาทุกด้านและทัศนคติของผู้เรียนด้วย โดยพิจารณาจากผู้ที่ได้คะแนนจากการสอบเพื่อจัดอันดับต่าง ๆ ผลการวิจัยปรากฏว่า ประสิทธิภาพของทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่า อาจเกิดจากจำนวนและธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่าง แต่วิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสารสามารถใช้ได้ผลในการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร

วาย เอส เอสโคลา (Y.H.Escola, 1980) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของการได้รับการฝึกด้านสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนที่เรียนภาษาเยอรมันในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รัฐแมริแลนด์ วัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนที่ได้รับการฝึกภาษาต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนภาษาเยอรมัน โดยแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ นักเรียนกลุ่มควบคุม 31 คน ซึ่งเรียนการฟัง-พูดโดยไม่ได้รับการฝึกในเรื่องสมรรถภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสาร และนักเรียนกลุ่มทดลอง 30 คน ซึ่งเรียนการฟัง-พูดโดยได้รับการฝึกด้านสมรรถภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้คือแผนการสอน 2 ชุด และข้อทดสอบภาษาเยอรมันในการฟัง-พูดของ

MLACFLT ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการทดสอบฟัง-พูดของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้านสมรรถภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสารมีคะแนนที่สูงกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก แสดงว่าการฝึกสมรรถภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นมีส่วน ทำให้การพัฒนาด้านการฟังและการพูดของนักเรียนดีขึ้น

โมฮัมเหม็ด อัลลาม (Mohammed Assad Alam, 1986) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการศึกษาถึงผลของการทดลองสอน 3 รูปแบบที่มีต่อความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับแคว้นประเทศสเปน กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชาย ระดับแคว้น ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษในภาษาต่างประเทศมาเป็นเวลา 1 ปี มีอายุเฉลี่ยประมาณ 14-15 ปี จำนวนทั้งสิ้น 10 คน ในแต่ละกลุ่มซึ่งมี 4 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มเป็นนักเรียนต่าง โรงเรียนกัน แต่ละกลุ่มใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกันดังนี้ กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการสอนแบบประเพณี นิยม กลุ่มที่ 2 ให้อ่านและฝึกพูดประโยค กลุ่มที่ 3 ให้อ่านเสริม และกลุ่มที่ 4 ให้อ่านและฝึกพูดประโยค รวมทั้งให้อ่านเสริม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ 2, 3, 4 มีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้นโดยที่กลุ่มที่ 4 ซึ่งสอนโดยการให้อ่านประโยคพร้อม ๆ กับให้อ่านเสริมนั้นมีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุดหลังจากการทดลอง 6 สัปดาห์

วิกกี เบรย์ แกลโลเวย์ (Vicki Bray Galloway, 1980) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การรับรู้ความพยายามในการสื่อสารของนักเรียนชาวอเมริกันที่เรียนภาษาสเปน กลุ่ม ตัวอย่างประชากรเป็นครูสอนภาษาสเปนที่นำเจ้าของภาษา 8 คน ครูสอนภาษาสเปนที่เป็นเจ้าของภาษา 8 คน ชาวสเปน 8 คนที่นำเชควิชซึ่งอาศัยอยู่ในอเมริกา และสามารถพูด ภาษาอังกฤษได้ดี และชาวสเปน 8 คน ที่นำเชควิชซึ่งอาศัยอยู่ในสเปน และไม่เคยไปอเมริกา และมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตั้งแต่ "พูดไม่ได้เลย" จนถึง "พูดได้น้อย มาก" เครื่องมือที่ใช้คือแบบประเมินผลซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน โดยผู้ประเมินผลจะต้องทำการ ประเมินผลการพูดของนักเรียนในชั้นเรียนภาษาสเปน 10 คน ในการพยายามค้นหาคำตอบ จากข้อคำถาม ผลการวิจัยสรุปว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการ ประเมินผลของแต่ละกลุ่ม และกลุ่มผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาทั้งสองกลุ่มที่นำเชควิชทุกคนนั้นจะเกิด ความรู้สึกโดยพร้อมเพรียงกันว่า นักเรียนที่ตนเองประเมินผลการพูดนั้น ประสบกับความยาก ลำบากและต้องใช้ความพยายามมากเพียงไร ในการแสดงความคิดเห็นของตนออกมาทาง

คำพูด และจุดสำคัญในการให้คะแนนความมุ่งไปที่ความปรารถนาในการแสดงความคิดเห็นทางการพูดมากกว่า เพราะว่าการใช้ภาษาของแต่ละบุคคลซึ่งขาดความถูกต้องทางไวยากรณ์ ก็อาจจะไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาในทางลบแก่ผู้ฟังได้ หากได้รับการพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ผู้พูดมีความปรารถนาที่จะแสดงคำพูดและมีความเร่งเร็วในการพูดอยู่ในตัว

พินเตอร์ (Pinter, 1977) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการศึกษาและสอนโดยใช้ตำรากระทำกับนักเรียนระดับสาม บราภูมผลว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนและความคงทนในการจำของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบใช้เกมการศึกษาสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ตำรา

เออร์มา เคอร์ ครัมม์ (Irma Derr Drumm, 1976) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูด ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ของนักเรียนระดับ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกำหนดค่าให้กลุ่มทดลองเรียนโดยการใช้กิจกรรมการพูด กลุ่มควบคุมเรียนโดยไม่ได้ใช้กิจกรรมการพูด จากการศึกษาทดสอบโครงสร้างประโยคเพื่อใช้วัดพัฒนาการทางภาษาโดยใช้แบบสอบย่อย ITPA แบบสอบวัดการฟัง-พูด แบบสอบการใช้ถ้อยคำ (Verbal Expression) แบบสอบการอ่านเบื้องต้นของ เกตส์-แมคจินิก (Gates-Mcginitie Primary Reading Test) และแบบสอบการอ่านแบบไม่เป็นทางการของมหาวิทยาลัยเทมเปิล (The Temple University Informal Reading Inventory) ผลการวิจัยพบว่า วิธีที่ใช้สอนในห้องเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านน้อยมาก นอกจากนี้ผลการวิจัยได้เสนอแนะว่า น่าจะขยายเวลาการสอนออกไป เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

เอฟ ฮีส (F.Heys, cited by Stephen D. Krashen, 1984) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 แบบ คือ การสอนแบบเน้นทักษะการอ่านและการสอนแบบเน้นทักษะการเขียนของนักเรียนระดับ 9-12 โดยให้กลุ่มทดลองเรียนโดยเน้นทักษะการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนโดยเน้นทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยเน้นทักษะการอ่านสามารถเขียนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนโดยเน้นทักษะการเขียน โดยได้

คะแนนดีกว่าในด้านเนื้อหา การจัดเนื้อหา กลไกในการเขียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เอ็ม คริสเตียนเซน (M.Christiansen, cited by Stephen D.Krashen, 1984) และ ที เดอร์ วรีส์ (T.De Vries, cited by Stephen D.Krashen, 1984) ซึ่งได้ทำการศึกษาในเรื่องเดียวกัน ในปี ค.ศ.1965 และ 1970 ตามลำดับ เอ็ม คริสเตียนเซน (M.Christiansen) ทำการทดลองกับนักศึกษาปีที่หนึ่งในวิทยาลัย จำนวน 2 กลุ่ม และ ที อาร์ วรีส์ (T.De Vries) ทำการทดลองกับนักเรียนระดับ 5 จำนวน 2 กลุ่มเช่นเดียวกัน จากการทดสอบการเขียน ผลการวิจัยทั้งสองสนับสนุนการวิจัยของ เอฟ ไฮส์ (F.Heys) ที่ว่า กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นในด้านกาอ่านมีผลสัมฤทธิ์ในด้านการเขียนดีกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นในด้านกาเขียน

เรเน คินนิงส์ เบอร์ก แซคส์ (Renee Kinigsberg Sacks, 1978) ได้ทำ การวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมายกับระดับ ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาจากวิทยาลัย จำนวน 16 คน โดย กำหนดให้กลุ่มทดลองเรียนซ่อมเสริมทักษะการอ่านและการเขียน กลุ่มควบคุมไม่มีการเรียน ซ่อมเสริม การทดสอบโดยวิธีการให้ทั้งสองกลุ่มเข้าร่วมสถานการณ์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อ ความหมาย 2 แบบ และศึกษาภาษาพูดที่ใช้ในสถานการณ์ทั้งสองนั้น ใช้เกณฑ์ประเมินปริมาณ และคุณภาพของการใช้ภาษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่ไม่สามารถใช้ภาษาพูดได้อย่าง เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ อาจมีผลต่อการสื่อความหมายในการอ่านและการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R.

สำหรับงานด้านงานวิจัยได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาโดยวิธีการสอนแบบการ คอบสนองด้วยท่าทาง ไว้ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

สุดา ชาตวันนท์ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่

ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนศรบุษยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 90 คน ปีการศึกษา 2528 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม แผนการสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเมื่อทิ้งช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทิ้งช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในต่างประเทศ

คุนิฮิระและอัสเชอร์ (Kunihira and Asher, 1965) ได้นำวิธีการสอนแบบ T.P.R. ไปทดลองสอนภาษาญี่ปุ่นกับนักศึกษาต่างชาติระดับวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มทดลองจำนวน 16 คน สอนโดยให้ฟังประโยคคำสั่งจากเทป ครูปฏิบัติให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างทุกครั้งและให้ผู้เรียนปฏิบัติตามครู
2. กลุ่มควบคุมที่ 1 จำนวน 15 คน ใช้วิธีการคล้ายกลุ่มทดลองต่างที่ผู้เรียนนั่งฟังและเป็นผู้สังเกตการกระทำของครูเท่านั้น
3. กลุ่มควบคุมที่ 2 จำนวน 18 คน ให้ผู้เรียนฟังถามซึ่งมีประโยคคำสั่งภาษาญี่ปุ่น และมีการแปลประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษด้วย

4. กลุ่มควบคุมที่ 3 จำนวน 18 คน ำให้ฟังเทปประโยคคำสั่งภาษาญี่ปุ่น ในลักษณะเดียวกัน ผู้เรียนจะมีหนังสือคู่มือสำหรับคานแปล กลุ่มนี้ครูไม่กระทำตามคำสั่งำให้ดูเป็นตัวอย่าง

หลังจากเสร็จสิ้นการสอนซึ่งเป็นเวลา 24 ชั่วโมงให้ผู้เรียนทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ โดยำให้นักเรียนกระทำตามประโยคคำสั่งปรากฏว่ากลุ่มทดลองทำคะแนนความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อัสเชอร์ (Asher, 1972) ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันกับนักศึกษาผู้ใหญ่นานาชาติครูชาวรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งมีอายุระหว่าง 17-60 ปี จำนวน 11 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง โดยดำเนินการสอนดังนี้

ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งพร้อมกับปฏิบัติำให้ดูเป็นแบบอย่าง ผู้เรียนฟังเงียบ ๆ ประโยคคำสั่งเริ่มจากง่าย ๆ แล้วเพิ่มความยากขึ้นเป็นลำดับ ต่อจากนั้นก็พยายามนำสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวันเช่นในบ้านในห้างสรรพสินค้าในสวนสาธารณะ ฯลฯ มาสร้างเป็นเรื่องราวในการสอน อุปกรณ์ อีกอย่างหนึ่งคือ บัตรคำซึ่งด้านหนึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ อีกด้านหนึ่งเขียนเป็นภาษาเยอรมัน

ผลการทดลองเมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรแรกแล้ว และกลุ่มที่สองเป็นกลุ่มที่เรียนภาษาเยอรมันจบหลักสูตรระดับสองแล้ว ผลปรากฏดังนี้

ทักษะการฟังใช้ข้อสอบวัดความเข้าใจในการฟัง จำนวน 80 ข้อ ข้อสอบทั้งหมดเป็นเรื่องที่มีคำศัพท์ที่ผู้เรียนทั้งสามกลุ่มเรียนมาแล้ว

กลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนแบบทดสอบการฟังได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่หนึ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 แม้แต่การเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่สอง ซึ่งผ่านการเรียนภาษาเยอรมันมากกว่า 80 ชั่วโมง กลุ่มทดลองก็ยังคงทำคะแนนได้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 เช่นเดียวกัน

ทักษะการอ่าน หลังจากำใช้ข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านจำนวน 37 ข้อ ถึงแม้ว่าคะแนนการอ่านและไม่ได้แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่ม ถึงแม้ว่าในกลุ่มทดลองจะไม่มีกำสอนอ่านอย่างเป็นระบบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของกลุ่มทดลองใกล้เคียงกับกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่มมาก

อิชเชอร์และคนอื่น ๆ (Asher and Others, 1974) ได้ทำการทดลองสอนภาษาสเปนแก่นักศึกษาผู้หัดใช้เวลานในการทดลอง 3 ชั่วโมงต่อ 1 สัปดาห์ ในเวลา 2 ภาคเรียน วิธีสอนด้วยประโยคคำสั่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็ให้พูดโดยใช้ประโยคคำสั่งเช่นเดียวกัน

เมื่อการสอนดำเนินไปได้ 20 เบอร์เซ็นต์ของเวลาที่เรียนทั้งหมดปรากฏว่าผู้เรียนสามารถพูดสเปนกับผู้สอน และสามารถเข้าใจภาษาสเปนนี้พูดกันเองในกลุ่มได้ ต่อมาก็สามารถแต่งเรื่องและแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาสเปนได้ในการสอนครั้งนี้ไม่มีการสอนอ่านและเขียนเป็นระบบ แต่ผู้สอนใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในตอนท้ายของชั่วโมงการสอนแต่ละครั้งคือเขียนคำศัพท์และประโยคคำสั่งที่ได้เรียนมาแล้วโดยไม่มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนลอกประโยคต่าง ๆ เหล่านี้ลงสมุดของตน

เมื่อการสอนดำเนินไปได้ครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนทั้งหมด (45 ชั่วโมง) ปรากฏผลดังนี้

ผู้เรียนเข้าใจคำพูดซึ่งเป็นประโยคคำสั่งได้	70 เบอร์เซ็นต์
สามารถพูดได้	20 เบอร์เซ็นต์
อ่านและเขียนได้	10 เบอร์เซ็นต์

สิ่งแรกที่ได้ค้นพบคือ ผู้เรียนประสบผลสำเร็จงานการฟังมากคือจากการทดลองสอนโดยวิธีนี้ภายใน 45 ชั่วโมง ผู้เรียนมีความสามารถเท่ากับนักเรียนในโรงเรียนโดยวิธีอื่น 200 ชั่วโมง และเทียบเท่ากับนักศึกษานในวิทยาลัยที่เรียนด้วยวิธี Audio-Lingual Method ถึง 75-100 ชั่วโมง

เมื่อเสร็จสิ้นการสอนคือใช้เวลา 90 ชั่วโมง ผลปรากฏว่า เมื่อนำผลการเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนด้วยประโยคคำสั่ง มาเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอน Audio Lingual Method กลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนด้วยประโยคคำสั่ง มีความสามารถเทียบเท่ากับกลุ่มที่เรียนโดยวิธี Audio Lingual Method ที่ต้องใช้เวลาเรียนถึง 150 ชั่วโมง

ดร. วูดรuff (Woodruff, 1976) แห่ง The American Association of Teacher of German ได้รายงานผลการสอนภาษาเยอรมันในปีแรกโดยการทำของ ดร. เจเนท คิง สวาฟฟา (Janet King Swaffa) ซึ่งสอนโดยวิธี T.P.R. ว่า

1. ทักษะการฟังและการอ่านของผู้เรียนที่เรียนโดยวิธี T.P.R. เมื่อใช้เวลาเรียน 1 ภาคเรียนมีผลการเรียนเทียบเท่ากับผู้เรียนที่เรียนโดยวิธี Audio Lingual ที่เรียนจบ 2 ภาคเรียน

2. เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนการสอบผ่านจากภาคเรียนที่ 1 ไปต่อในภาคเรียนที่ 2 ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธี T.P.R. มีอัตราสอบผ่าน 75 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่กลุ่มที่เรียนโดยวิธี Audio-Lingual มีอัตราการสอบผ่านเพียง 50 เปอร์เซ็นต์

3. จากการประเมินผลผู้เรียนในด้านแรงจูงใจ ปรากฏว่าผู้เรียนในกลุ่ม T.P.R. มีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น

คาอูจี (Khaouji, 1983) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิคการสอนภาษา 2 วิธีคือ วิธีสอนโดยประโยคคำสั่ง (Asher's Total Physical Response T.P.R.) และวิธีปฏิสัมพันธ์ทักษะ (Di pictro's strategic interaction, SI) โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลองการสอนภาษาฝรั่งเศสกับนักศึกษาปีที่ 1 แห่งมหาวิทยาลัยเดลาแวร์ โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่สอนโดยวิธี T.P.R. จำนวน 24 คน และกลุ่มที่สอนโดยวิธี SI จำนวน 30 คน ใช้เวลาในการทดลอง 14 สัปดาห์ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษา 4 แบบคือ

1. สอบทักษะการพูดด้วยแบบสอบสัมภาษณ์และบันทึกทางวิดีโอ
  2. แบบทดสอบโคลซ
  3. แบบทดสอบตามคำบอก
  4. แบบทดสอบวัดความรู้ทางไวยากรณ์
- ผลการทดลองปรากฏว่า

1. นักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยวิธี SI มีคะแนนค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบทั้ง 4 แบบสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยวิธี T.P.R. ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากนักศึกษากลุ่ม T.P.R. ทักษะแผนการทดสอบทักษะการพูดได้ต่ำ

2. เมื่อเปรียบเทียบผลของคะแนนจากแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบวัดความรู้ทางด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษากลุ่ม SI มีพัฒนาทางภาษาในด้านไวยากรณ์และภาษาศาสตร์ดีขึ้นในขณะที่พบว่ากลุ่ม T.P.R. พัฒนาเพียงด้านภาษาภาษาศาสตร์

ผู้วิจัยได้กล่าวสรุปว่า ผลจากการใช้วิธีสอน 2 วิธี ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาในแต่ละทักษะแตกต่างกันนั้น มีสาเหตุเป็นสิ่งที่น่าแปลก เนื่องจากวิธีการสอนแต่ละวิธีต่างก็มุ่งพัฒนาความสามารถของนักเรียนในด้านที่ต่างกัน

เจมส์ เจ. อัชเชอร์, โจ แอนน์ กูซูด และริตา เดอ ลา โตร์เร (James J. Asher, Jo Ann Kusudo and Rita De La Torre, 1974) ได้ทำการทดลองสอนภาษาเยอรมันด้วยวิธีการใช้คำสั่ง (Learning Through Command) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนใช้ท่าทางในการตอบ (Total Physical Response or TPR) เพื่อศึกษาผลจากการเรียนภาษาโดยการได้รับข้อมูลทางภาษาทางการฟัง ที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางภาษาอื่น โดยทำการศึกษากับผู้เรียนภาษาเยอรมันที่มีอายุระหว่าง 30-60 ปี ผลจากการทดสอบเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนจากกลุ่มอื่นที่เรียนโดยใช้วิธีสอนที่ต่างกัน พบว่า กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยการได้รับข้อมูลทางภาษาทางการฟังมีความเข้าใจในด้านการฟังดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มทดลองสามารถพูดภาษาเยอรมันได้อย่างคล่องแคล่ว แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและไวยากรณ์บ้างเล็กน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เจ. สว๊าฟเฟอร์ และเอ็ม. วูดร๊าฟ (J. Swaffer and M. Woodruff, 1978) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการทำข้อมูลทางภาษาทางการฟังนี้เช่นกัน โดยทำการศึกษานปี ค.ศ. 1978 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้เรียนภาษาเยอรมัน ที่มหาวิทยาลัยเท็กซัส (Texas University) เมืองออสติน (Austin) จากการทดสอบโดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานวัดทุกทักษะ พบว่า คะแนนที่ได้อยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยเน้นการพูด

มาโจรี ฮอลล์ ฮาเลย์ (Majorie Hall Haley, 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการโต้ตอบในทันที และการใช้ท่าทางในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง และความสนใจของนักเรียนระดับปีที่ 1 ของสเปน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนแบบใช้ท่าทางในการตอบ (Total Physical Response) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาในบับติมอร์ 3 โรงเรียนจำนวน 178 คน ซึ่งได้รับการศึกษาโดยการให้พูด วัดทักษะการฟัง และความสนใจ และตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยให้นักเรียนลงมือกระทำเป็นวิธีการที่ได้ผลในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

เทรซี ดี เทอเวล (Tracy D. Terrell, 1977) ได้ทำการทดลองใช้วิธีสอนที่เรียกว่า แนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะศึกษาผลของการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟัง ที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางภาษาทักษะอื่น ๆ ผลการวิจัยที่ได้สนับสนุนผลการวิจัยของ เจมส์ เจ อัชเชอร์ และคณะ (James J. Asher Others, 1979)

แวลอร์เรียน โปสทอฟสกี (Valerian Postovsky, 1974) และ เจ สวาฟฟา และเอ็ม วูดรอฟ (J. Swaffa and M. Woodruff, 1978) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟังเช่นกัน ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยการรับข้อมูลทางภาษาทางการฟังนั้นมีการเรียนรู้ทักษะการฟังอย่างรวดเร็ว และมีพัฒนาการด้านการพูดดีเช่นกัน

ดอนัล ไอเนอร์ บีจาร์นสัน (Donald Einer Bjarnson, 1983) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบ คือ วิธีสอนโดยเน้นความเข้าใจในการฟังและวิธีสอนโดยการให้ฟังและอ่านประกอบกัน โดยทำการศึกษากับผู้เรียน จำนวน 24 คน ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน จากการทดสอบความเข้าใจในการฟัง ความเข้าใจในการอ่าน การเขียน การออกเสียง และการใช้คำพูดในการสื่อความหมาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนทั้ง 2 วิธีให้ผลที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยเน้นทักษะการฟัง ก็สามารถใช้อำนาจสื่อความหมายได้ดีเท่ากับผู้ที่ได้รับการฝึกโดยเน้นการพูดโดยตรง